

Curierul Adventist

NOIEMBRIE 2016: FIȘA DE POST A AȘTEPTĂTORULUI + POVESTEA UNUI PROIECT DE MISIUNE + CUM CONDUCE DUMNEZEU? + AL CUI ESTE DUMNEZEU? + RELATIA DINTRE EVANGHELIE ȘI LITERATURA APOCALIPTICĂ + DE CE SĂ NE PIERDEM SINGURI? + CU NUME SAU FĂRĂ NUME... ÎN CARTEA VIETII

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

MERIDIANELE MISIUNII

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

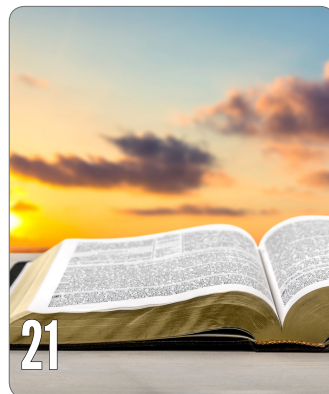
4

6

10

21

3 Editorial

Ștefan Tomoiagă

Fișa de post a așteptătorului

4 Info

Tolan Ioan și Memete Pavel

Sfințirea Bisericii Adventiste din Apateu

Titu Ghejan

Chiar dacă omul nostru de afară se trece...

6 Tematica lunii

Florin Liga

Meridianele misiunii

10 Misiune

Dan Constantinescu

Povestea unui proiect de misiune

13 Texte și semnificații

Gabriel Ișvan

L-a urât Dumnezeu pe Esau?

14 Reflecții

Doru Parascineț

Cum conduce Dumnezeu?

16 Spiritual

Ștefan Radu

Al cui este Dumnezeu?

21 Studii din cartea profetului Daniel

Daniel Olariu

Relația dintre Evanghelie și literatura apocaliptică (II)

24 Opinii

Grama Ioan

De ce să ne pierdem singuri?

26 Repere ale identității

Florin Lăiu

(VI) Sanctuarul, între agitații, cercetare și apatie (1956–2016) (I)

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Armura lui Dumnezeu

31 De la inimă la inimă

Mihai Maur

Cu nume sau fără nume... în cartea vieții

ANUNȚ

Prelegerea Săptămânii de Rugăciune pentru vineri, 9 decembrie („Misiunea care transformă”, de Ben și Mary Maxson, *Curierul Adventist*, octombrie 2016, p. 23) are următoarele **Întrebări pentru meditație și discuție:**

1. Cum poate familia bisericii locale să devină o comunitate sigură, ocrotitoare, în care noii credincioși să poată să crească și să-și descopere propriul loc în slujire?
2. Ce implică să-i învățăm pe oameni să se roage? Enumerați pași.
3. Care persoană a fost instrumentul care te-a ajutat să intri în legătură cu Hristos și cu biserica Sa? Descrie acea persoană într-o frază sau două.

Regretăm revenirea cu această erată și vă mulțumim pentru înțelegere. *Redacția*

Anul XCIII, NOIEMBRIE 2016. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Pașca, Georget Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

FIȘA DE POST A AȘTEPTĂTORULUI

Preaiubiților, vă sfătuiesc, ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul. Să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca, în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.” (1 Petru 2:11-12)

Să identificăm acele expresii din aceste versete care ne pot ajuta în redactarea unei fișe de post pentru un așteptător.

1. **Străin și călător** – „niște străini și călători”. Un venetic care este într-o călătorie sau pelerinaj se deplasează spre o destinație finală și se oprește temporar într-un loc. Un călător este o persoană ce are reședința într-o locație care nu-i patria dorită de el. Așa suntem noi: tu și cu mine. Pe acest pământ nu ar trebui să spunem că suntem acasă. Pe Noul Pământ vrem să avem casa noastră.

Dar aici e problema: tu și cu mine începem să ne simțim din ce în ce mai confortabil în casa noastră temporară. Ne place materialismul și orientarea după plăcere a culturii occidentale. Nu cumva măsurăm succesul în funcție de metri pătrați ai casei noastre, de numărul de opțiuni pe care le are vehiculul nostru sau de numărul anilor lucrați pentru ca pachetul la pensionare să fie mai consistent?

Dacă vrem să trăim ca adevărați așteptători, vom trăi ca străini și călători. Asta nu înseamnă că vom fi antisociali sau că vom trăi în mănăstiri, ci vom fi exemple vii de oameni care au un set diferit de valori ca pregustare a vieții trăite acasă, nu în deplasare. Viața trăită astfel va fi un magnet, pentru ca și alții să ni se alătore în drumul spre Împărăția cerurilor.

2. **Soldat** – „să vă feriți de poftele cărnii, care se războiesc împotriva sufletului ...”

Nu știu dacă simți sau nu, dar există un război pe terenul sufletului tău în fiecare zi. În fiecare moment, vor exista două dorințe care concurează pentru controlul asupra inimii, care, la rândul lor, vor afecta cuvintele și acțiunile tale. Fii conștient că prezența continuă, lăuntrică a Duhului lui Dumnezeu va putea aduce puritatea pentru sufletul tău.

Dacă vrem să trăim ca adevărați așteptători, vom trăi ca războinici. Nu vreau să spun agresiv

și violent, încercând să răstoarne orice figură sau autoritate externă care nu crede în Biblie. Nu, ci cu umilință și perseverență, vom cere Mântuitorului, care este singurul care poate lupta cu Satana și să fie și biruitor, să nu permită păcatului să preia controlul cuvintelor și acțiunilor noastre. Trăiești ca un soldat? Te trezești în fiecare dimineață și te pregătești de luptă? Biruințele Domnului în viața ta îi vor încuraja și pe alții să intre în rânduri.

3. **Ambasador** – „prin faptele voastre bune pe care le văd”.

Suntem motivați de o singură pasiune: că într-un fel unic, Dumnezeu poate folosi viețile noastre pentru a descrie cu acuratețe adevărurile Evangheliei și, astfel, să conducă oamenii la salvarea și credința eliberatoare.

Dacă vrem să trăim ca adevărați așteptători, pe fișa de post va scrie „ambasador”.

Vom rosti cu pasiune cuvinte care îl onorează pe Dumnezeu. Vom reprezenta cu responsabilitate acțiunile care îl onorează pe Hristos. Vom trăi pentru a-L descoperi lumii pe Regele regilor.

Trăiești ca un ambasador? Te trezești în fiecare dimineață cu dorința ca gândurile, cuvintele și acțiunile tale să-L reprezinte pe Hristos? Te-ai oprit la gheretele acestui pământ, pentru a te bucura de mici așa-zise bucurii sau îți continui drumul spre destinația finală? Experimentezi lupta credinței sau măsoară succesul cu standarde pământești?

Privind la această fișă de post, poate că strigi: Cine se califică pentru această chemare? Știu pe cineva care ne-a lăsat un exemplu. În mod sigur, privirea mi se îndreaptă spre Isus Hristos.

El a fost un străin și un călător: „Vulpile au viuzini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului nu are unde-și odihni capul” (Luca 9:58). El a fost un soldat care și-a început lupta în pustie și a finalizat-o la cruce: „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30). Cât timp a fost pe pământ, El a fost un ambasador, venind din cer că să facă voia Tatălui care L-a trimis (Ioan 6:38). ■

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

**BIRUINȚELE
DOMNULUI ÎN VIAȚA
TA ÎI VOR ÎNCURAJA
ȘI PE ALȚII SĂ INTRE
ÎN RÂNDURI.**

SFINȚIREA BISERICII ADVENTISTE DIN APATEU

istoria adventismului în localitatea Apateu, jud. Arad a început să se scrie din 1925, când familia Indricău Axente, doritoare să transmită mesajul întregii solii îngerești și apropiata revenire a Mântuitorului, s-a mutat în localitate. În anul 1928 a avut loc primul botez de 12 persoane (șase familii). Apoi, în fiecare an, grupa așteptătorilor s-a mărit. Botezurile, în mai multe rânduri, s-au făcut în Crișul Negru. Evenimentul era o adevărată sărbătoare. Coloana celor 20-25 de căruțe care străbăteau drumul plin de praf până la locul stabilit pentru botez era ceva impresionant.

La început, credincioșii s-au adunat în case, dar în anul 1929 s-a construit biserica ce a găzduit timp de decenii numărul crescând de adventiști din Apateu. În toamna anului 1929, clădirea de la nr. 323 era gata, așteptându-și credincioșii. Noul lăcaș de închinare era pregătit pentru sfințire. Grupa de credincioși adventiști din Apateu era entuziasmată, fericită și recunoscătoare lui Dumnezeu pentru modul în care a lucrat. Un incident nefericit s-a petrecut în noaptea dinaintea inaugurării. Vineri noaptea, răufăcători, manipulați de oameni fără căpătâi și vrășmași ai oricărui adevăr, au profanat lăcașul murdărind pereții văruiți frumos! La inaugurare a fost prezent pastorul Petre P. Paulini, președintele Uniunii Române. În rugăciunea de binecuvântare i-a menționat și pe acești răufăcători, implorând iertare pentru ei. Lucrul acesta a mișcat profund inimile celor prezenți. În timp, clădirea a fost extinsă și modernizată.

În ultimii ani, visul a prins contur, devenind realitate pe 20 august 2016, când la Apateu a fost inaugurată o biserică de excepție, unică prin arhitectura ei. Lucrarea n-a fost ușoară, dar a primit sprijinul apâtenilor din străinătate și implicarea specială a unor credincioși de acasă.

La sfințirea noului lăcaș de închinare s-au adunat mulți oaspeți de pretutindeni, printre ei pastorul Mario Brito, președintele Diviziunii Inter-Europene, pastorul Ștefan Tomoiagă, președintele Bisericii Adventiste din România, comitetul Conferinței Banat, senatorul Mihai Fifor, deputatul Gheorghe Căprar, Aurel Bondor, primarul din Apateu, și cel din Sinte Mare.

Programul muzical a fost realizat de corul, fanfara, grupurile de adulți și de copii ale Bisericii Adventiste din Apateu. Mesajul spiritual a fost prezentat de pastorul Mario Brito, rugăciunea de binecuvântare a fost rostită de pastorul Ștefan Tomoiagă, programul a fost condus de pastorul Mihai Maur.

Pastorii care au slujit biserica din Apateu de-a lungul timpului au fost: Rădulescu Ioan, Cionca Filip, Crișan Pavel, Cazan Gheorghe, Baciu Gheorghe, Șamotă Constantin, Secui Petru, Andreescu Ionel, Jigău Dumitru, Ban Ioan, Maur Traian, Memete Pavel, Tolan Ioan, Moldovan Aron, Jigău Emil, Iștoc Abel, Sturz Ioan, Hărdălău Petru, Pop Ionuc, Tolan Ioan (din 2009 până astăzi), iar din 2015 și Bortiş Adelin.

Apateul a avut și are oameni deosebiți, implicați în misiune internă, dar și externă. Mai multe biserici au fost binecuvântate prin mutarea în diferite localități a credincioșilor din Apateu. Corul și fanfara bisericii au susținut programele de la evanghelizări, înmormântări sau ocazii speciale din comunitățile învecinate, dar și din alte locuri. Programele tinerilor și copiilor bisericii dau culoare, frumusețe și viață, îmbogățind închinarea.

Sunt 91 de ani de când flacăra speranței advente a fost aprinsă la Apateu. Suntem într-o casă nouă, dar nu „Acasă”. În casa aceasta doar ne pregătim pentru o casă veșnică în care vrem să ne întâlnim cu cei care au semănat sămânța Evangheliei de-a lungul anilor și cu cei care vor mai veni după noi, până la întâlnirea cu Cel care este Speranța noastră, Domnul Isus Hristos, pe care-L așteptăm cu drag și dor. ■

Material pregătit de pastorii: **Tolan Ioan** și **Memete Pavel**

CHIAR DACĂ OMUL NOSTRU DE AFARĂ SE TRECE ...

„Noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi.” 2 Corinteni 4:16

Cu bucurie și cu prețuire frățească, membrii Asociației Pasto-
rilor Pensionari s-au întâlnit la Stupini între 25 și 28 august
anul acesta, pentru a aduce împreună laudă și recunoștință
bunului nostru Tată ceresc pentru că încă un an ne-a călăuzit
și în bunătatea Sa ne-a ajutat să avem parte de privilegiul de a
participa la cea de-a XVIII-a întâlnire a pasto-
rilor pensionari la Stupini.

Am rugat pe Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos
să fie prezent prin Duhul Sfânt în mijlocul nostru și în inimile
noastre, îngerii Săi ocrotitori să vegheze la pacea noastră, ca să
avem o părtășie binecuvântată. Și ruga noastră a fost ascultată.

Programul întâlnirii a fost bogat și plin de ocazii de crește-
re spirituală și înălțare sufletească. Am avut și de această dată
invitați de la Uniune și Conferințe, care ne-au adus solii din
partea lui Dumnezeu. De asemenea, ne-am bucurat de învă-
țături prețioase din partea confracțiilor pensionari, care ne-au
ajutat să ne adâncim privirile în Cuvântul adevărului veșnic.
S-a dat o atenție specială timpului dedicat pentru noutăți și
discuții privind domeniul atât de important al sănătății. O bi-
ne-
cuvântare deosebită ne-au adus întâlnirile pentru împărtă-
șirea de experiențe creștine. Și, desigur, în Sabat ne-am unit în
a lăuda pe Domnul nostru prin închinare și învățatură, prin
cântări, poezii, experiențe spirituale. Iar corul pensionarilor
ne-a încântat cu imnuri sfinte ce ne-au apropiat mai mult de
Salvatorul sufletelor noastre.

Fratele Teodor Huțanu, directorul Casei de Pensii, ne-a învățat să nu uităm că mai este încă puțină vreme și Cel ce
vine va veni negreșit! Fratele Adalbert Orban, profesor de teologie, ne-a oferit un studiu profund despre caracteristicile
adevăratei slujiri creștine. Având în vedere declarația divină: „Voi sunteți sarea pământului”, fratele Gabriel Vasilescu ne-a
prezentat virtuțile spirituale ale sării spirituale: iubirea și neprihănirea Domnului Hristos.

O ocazie utilă și plăcută a fost întâlnirea cu trezorerul Uniunii, fratele Eduard Călugăru, prilej bun de a cunoaște
planurile Uniunii privind modernizarea și extinderea Centrului Misionar de la Stupini, precum și alte aspecte care au fost
aduse în discuție de cei prezenți, după care ni s-a prezentat planul evanghelic pentru anul misionar 2016–2017.

În Sabat dimineață am avut doi slujitori ai Cuvântului: fratele Emilian Niculescu, pastor pensionar, fost secretar al Uni-
unii, și fratele Aurel Neațu, actualul secretar al Uniunii. Fratele Niculescu a abordat un subiect de o deosebită actualitate: As-
pecte profetice ale timpului nostru. În cuvântul său, fratele Neațu ne-a îndemnat să studiem și semnele revenirii Domnului
Isus în adventism. Predica fratelui Neațu a țintit la încurajarea noastră de a urca cu Domnul pe munte: „Experiența dvs. de
viață și lucrare are autoritate. Avem nevoie de dvs. Biserica are nevoie de dvs. Biserica e la răscruce. Rugați-vă pentru biserică,
pentru conducătorii bisericii. Învățați-i pe cei tineri cum să meargă... Ținta noastră este vârful muntelui!”

Să trăim din plin bucuria în Domnul izbăvirilor în toate zilele vieții noastre. Și nici bătrânețea, nici boala, nici lipsu-
rile, nici nimic altceva să nu ne împiedice de a aprofunda continuu prezența divină, binecuvântarea mântuirii și a slujirii
neobosite prin Domnul Isus Hristos. Și, ca o încoronare a binecuvântărilor, iubirea divină să ne umple sufletele cu nepri-
hănirea Domnului Isus, cu dorul de nestins după întâlnirea cea mare cu toți slujitorii Adevărului în Împărăția veșnică a
lui Dumnezeu!... Amin! Vino, Doamne Isuse! Maranatha! ■

Titu Ghejan, președintele Asociației Pasto-
rilor Pensionari

MERIDIANELE MISIUNII

Interviu acordat de pastorul Florin Liga redacției *Curierului Adventist*

VREMURILE PE CARE LE TRĂIM SUNT POTRIVITE PENTRU A NE ÎNROLA ÎN MAREA LUCRAREA DE REÎNVIORARE PE CARE DUMNEZEU O PREGĂTEȘTE PENTRU LUMEA NOASTRĂ.

Curierul Adventist: Aveți pentru cititorii noștri vești cu adevărat istorice, din incursiunea misionară în Rwanda. Cum ați ajuns acolo și pe unde v-a purtat Duhul în experiența personală de predicator adventist peste hotare?

Florin Liga: Numele meu este Florin Liga, m-am născut în România și, în urmă cu 22 de ani, am imigrat în SUA. Locuiesc împreună cu soția și cei doi copii în statul Arkansas, slujind ca pastor la două biserici de limba engleză. În primăvara acestui an, am avut privilegiul să particip activ împreună cu unul dintre copiii mei – Joseph, în vârstă de 9 ani, la cea mai vastă acțiune de evanghelizare din istoria Bisericii Adventiste, proiect care s-a desfășurat în Rwanda.

C.A.: Spuneți-ne ceva despre Rwanda.

F.L.: Cei mai mulți dintre noi, cei care ne identificăm cu lumea civilizată, nu știm aproape nimic despre Rwanda, o țărișoară de mărimea a patru județe românești și pe drept supranumită „Elveția Africii”. La două grade depărtare de linia ecuatorului, Rwanda este așezată în inima Africii, între bazinele hidrografice ale fluviilor Nil și Congo. Este o țară creștină, majoritar catolică, însă cu

puternice tradiții protestante. Așa cum se reflectă în datele ultimului recensământ, Rwanda este statul african cu cea mai mare densitate a populației. Adventismul ocupă a doua poziție în preferințele rwandezilor, reprezentând peste 12% din totalul populației de aproape 12 milioane. În condițiile în care jumătate din populație are sub 15 ani, Rwanda este una dintre țările cu cei mai mulți tineri.

C.A.: Care este motivul acestei „întineriri”?

F.L.: Evenimentul despre care probabil unii își mai amintesc este genocidul de 100 de zile din 1994, din Rwanda. Povestirile de groază au scos la iveală cum un popor de oameni aparent liniștiți, dar incitați de autorități pe fondul unor tensiuni etnice între cele două triburi majoritare, tutsi și hutu, și-au trădat prietenii și vecinii în ceea ce a devenit una dintre cele mai înfiorătoare ucideri în masă din istoria recentă.

Conform studiilor statistice, există între 300 000 și 400 000 de supraviețuitori ai acestui măcel. Au fost uciși aproape un milion de oameni. Între 250 000 și 500 000 de femei au fost violate. Drept rezultat al acestor violuri, au apărut mai multe zeci de mii de copii nedoriți. Mai mult de 67% din femeile violate au fost infectate cu SIDA. Au rămas peste 75 000 de văduve și circa 100 000 de orfani. Deci așa putea afirma că această „întinerire” se datorează unei tragedii naționale.

C.A.: Știți cumva în ce fel a fost Biserica Adventistă afectată de acest genocid?

F.L.: Probabil că cei mai mulți dintre noi nu cunoaștem implicarea adventiștilor în istoria genocidului din Rwanda, în special teroarea cu care aceștia s-au confruntat. Chiar înainte de luna aprilie 1994, când a început genocidul, adventiștii erau deja vizați de milițiile hutu din cauza etniei lor tutsi. La trei zile după declanșarea ostilităților din Rwanda, înarmați cu bâte și macete, autorii genocidului au escaladat zidurile Universității Adventiste și au început uciderea etnicilor tutsi care se adăposteau acolo. Sute de tutsi au încercat să scape de măcelurile sistematice refugiindu-se în biserici, spitale, școli sau clădiri guvernamen-

tale. Bisericile și spitalele, care au fost dintotdeauna locuri de protecție pe timp de războaie, s-au transformat în abatoare umane în Rwanda.

Una dintre cele mai puternice experiențe este a unui pastor adventist care s-a întâmplat să fie hutu. El a fost întrebat de milițiile hutu dacă renunța la comunitatea tutsi pe care o păstora, astfel încât membrii să poată fi uciși. Când el a refuzat, a trebuit să plătească prețul suprem. Se spune că țipetele lui au trezit satul, alertându-i pe membrii tutsi din biserica sa să fugă pentru a-și scăpa viața.

C.A.: *Care este starea țării astăzi, după 22 de ani de la acele evenimente dramatice?*

F.L.: Rănila trecutului au fost într-atât de cumplite, încât nu s-au vindecat nici astăzi. Vestea bună însă este că programul de evanghelizare pentru Rwanda, plănuț și implementat de departamentul de misiune al Conferinței Generale al Bisericii Adventiste, a fost apreciat de foarte mulți ca o etapă a planului de refacere pentru întreaga națiune.

C.A.: *Care a fost activitatea concretă în care ați fost implicat? Cât a durat și ce ați făcut acolo?*

F.L.: Am călătorit în Rwanda făcând parte dintr-o echipă de 90 de prezentatori veniți din Statele Unite pentru a participa la cea mai vastă cruciadă națională de evanghelizare care s-a desfășurat simultan în peste 2 200 de locații din întreaga țară. Am stat în Rwanda 19 zile și în fiecare seară am prezentat vestea bună a Evangheliei celor din regiunea Mubuga, locația unde am fost repartizat de coordonatorii acestui proiect.

C.A.: *Din vestile sosite pe internet am observat că nu ați fost singurul din familia dvs. înscris în acest maraton misionar. Cum s-au întâmplat lucrurile?*

F.L.: Nu, n-am fost singur. Și aici aș dori ca răspunsul la această întrebare să fie oferit de unul dintre fiii mei, care mi-a fost partener de călătorie și de slujire în Rwanda:

„Mă numesc Joseph Liga, am 10 ani și locuiesc cu părinții mei în SUA. În luna mai, 2016, am fost în Rwanda cu tatăl meu într-o călătorie misionară. Am dorit foarte mult să merg în Africa după ce am auzit un raport de misiune în timpul serviciului săptămânal de capelă de la școala mea.

Deși am avut privilegiul să vizitez multe locuri, călătoria în Rwanda a fost fără îndoială cea mai frumoasă din viața mea și cu această ocazie vreau să mulțumesc tuturor celor care m-au în-

curajat și m-au ajutat să merg în această călătorie. Înainte de a pleca de acasă, am promis că voi încerca să predic o dată sau de două ori în cadrul acestei serii de evanghelizare. Nu știam că, la vârsta de 9 ani (abia în iunie am împlinit 10 ani), deveneam cel mai tânăr predicator al unei campanii naționale de evanghelizare.

Aici am cunoscut un alt băiat de 12 ani, care venise acolo cu mama lui. Ne-am împrietenit. În a treia zi după sosirea în Rwanda, am hotărât să aduc la îndeplinire promisiunea făcută. După prima prezentare publică din viața mea, am fost atât de entuziasmat de această nouă experiență, încât l-am rugat pe tatăl meu să mă lase să continui predicarea în locul unde eram repartizați. Acolo, pe o coastă de deal, în fiecare seară veneau peste 500 de oameni să asculte despre Isus.

Zeci și sute de persoane răspundeau în fiecare seară la apelurile Evangheliei. Ultima predică din seria acestor conferințe a fost despre Noul Pământ. După ce am terminat prezentarea, am hotărât ca și eu să-mi predau viața lui Isus și să închei legământul cu El prin botez. A doua zi, în ultimul Sabat, în urma predicării mele și a tatălui meu s-au botezat 325 de persoane. În total, peste 100 000 de noi membri s-au adăugat la biserica din Rwanda ca rezultat al acestei cruciade evanghelistice.

Am vrut ca botezul meu să fie o ocazie specială. Și a fost. S-a oficiat la Sătic, pe data de 13 august 2016, când împreună cu familia am vizitat România. La botezul meu și al altor șase candidați, au putut fi prezenți verișorii și bunicile mele din România.

Istoria însă nu se termină aici. Împreună cu prietenul meu de 12 ani din America, am plănuț să venim și în România pentru a participa la campania națională de evanghelizare din februarie 2017. Nouă ni s-a alăturat și fratele meu, Michael, în vârstă de 13 ani. Fiecare dintre noi plănuțim să susținem o întreagă serie de prezentări în locuri diferite, în funcție de invitațiile pe care le vom primi. Sperăm ca exemplul nostru să motiveze și alți copii și tineri să se implice în această campanie evanghelistică. Noi credem că atât vârsta noastră, cât și vremurile pe care le trăim sunt potrivite pentru a ne înrola în marea lucrare de reînviore pe care Dumnezeu o pregătește pentru lumea noastră. Așa să ne ajute Dumnezeu!”

**CREȘTINISM
AUTENTIC
FLORIN
LIGA**

**CÂND VOM ÎNCETA
SĂ MAI RĂSPUNDEM
LA ÎNTREBĂRILE
IMAGINARE PE CARE
OAMENII DIN JURUL
NOSTRU NU ȘI LE PUN
ȘI NE VOM CONCENTRA
SĂ DESCOPERIM
NEVOILE SUFLETEȘTI
ALE COMUNITĂȚII ÎN
MIJLOCUL CĂREIA
TRĂIM, ÎMPĂRTĂȘIND
OAMENILOR NU DOAR
UN CREZ DOGMATIC,
CI ADEVĂRUL CARE
ESTE ÎNTRUPAREA
DUMNEZEIRII, CU
SIGURANȚĂ CĂ
REZULTATELE VOR FI
PROPORȚIONALE CU
AȘTEPTĂRILE.**

C.A.: *Mulțumim, Joseph. Să ne întoarcem la frații noștri din Rwanda. Care este starea relațională dintre cele două grupări etnice acum?*

F.L.: Partidul fostului președinte Habyarimana, care a orchestrat crimele, a fost scos în afara legii și a fost adoptată o nouă constituție care elimină orice referință la etnie. În timpul acestui proiect, mulți dintre cei care n-au vorbit deloc unii cu alții în ultimii 22 de ani au fost pătrunși de dragostea lui Hristos și au răspuns apelurilor de a încheia un legământ cu Mântuitorul. Reprezentanți din ambele triburi au dat mâna și s-au îmbrățișat în timpul acestor întâlniri.

ESTE RESPONSABILITATEA NOASTRĂ SĂ MOTIVĂM ORICE MEMBRU DIN BISERICĂ SĂ SE IMPLICE ÎN MAREA LUCRARE DE STRĂNGERE A ROADELOR ÎN GRÂNARELE CERULUI. INCLUSIV COPIII.

C.A.: *Doriți să ne povestiți o experiență de la fața locului?*

F.L.: Cred că aș putea să vă relatez o întâmplare care vă va descreți puțin frunțile. O dată pe lună, fiecare cetățean rwandez trebuie să participe cu o zi de muncă voluntară pentru binele obștii. Autoritățile au stabilit ca această zi să fie cea de-a patra sâmbătă a fiecărei luni. Această situație a creat o problemă pentru adventiști, deoarece în Sabat ei merg la biserică, și nu la lucru. Dar pentru că adventiștii sunt mulți și depășesc un milion de membri, guvernul le-a oferit posibilitatea de a lucra a doua zi, în duminica imediat următoare celei de-a patra sâmbete.

Însa întotdeauna există oameni care încearcă să evite munca voluntară. Atunci când poliția îi întreba sâmbăta de ce nu sunt la lucru, mulți dintre oameni se declarau adventiști. Apoi, a doua zi, duminică, nimeni nu-i putea verifica, fiindcă

doar adventiștii ieșeau la treabă. Așa că poliția s-a văzut confruntată cu o problemă care nu prea avea o rezolvare ușoară. Cum să-i identifice pe oameni dacă sunt cu adevărat adventiști sau nu? După ceva căutări, au găsit o metodă foarte eficientă de identificare a oricărui cetățean.

La începutul fiecărui trimestru, fiecare secție de poliție din Rwanda primește de la sediul Uniunii Bisericilor Adventiste o listă cu titlurile tuturor lecțiilor de Școală de Sabat din acel trimestru. Apoi, fiecare polițist este echipat cu o copie a acestei liste. Când o persoană declara că este adventistă, polițistul o întreba titlul studiului biblic din săptămâna curentă. Dacă răspunsul era corect, era lăsată în pace. Dacă nu, persoana trebuia să iasă imediat la muncă. Concluzia povestirii este foarte simplă: Fiți la zi cu studiul Școlii de Sabat! Cel puțin pentru adventiștii din Rwanda, aceasta este o necesitate.

C.A.: *Care credeți că este secretul succesului misionar fără precedent într-o regiune atât de afectată de condiții adverse?*

F.L.: Fără îndoială că puterea Evangheliei este eficientă în orice cultură și în orice punct geografic al planetei. Aș dori totuși să evidențiez aspectul temporal și spațial al Evangheliei. Rezultatele nu sunt identice întotdeauna și în orice loc. De aceea, viziunea pentru o anumită lucrare este extrem de importantă și rezultatele sunt direct proporționale cu prioritatea pe care noi o stabilim. Probabil că și alte denominațiuni creștine ar fi avut un răspuns similar la predicarea Evangheliei în Rwanda, însă este extrem de important cine trece primul peste prejudecăți și își asumă pionieratul unei acțiuni într-un anumit teritoriu. La fel de probabil este că și rezultatele unei alte campanii similare în același teritoriu vor fi mult mai reduse, indiferent de cine ar conduce această acțiune și cât de mult adevăr sau neadevăr ar conține mesajul respectiv.

C.A.: *Cu ce viziune misionară ați revenit din Rwanda?*

F.L.: Am căpătat o înțelegere mai profundă a afirmației Domnului Hristos din Luca 10:2: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.” Nevoile din orice teritoriu sunt extrem de mari, în timp ce lucrătorii autentici sunt extrem de puțini. Este responsabilitatea noastră să motivăm orice membru din biserică să se implice în marea lucrare de strângere a roadelor în grânarele cerului. Inclusiv copiii.

C.A.: Având în vedere că anul viitor România va fi gazda unui eveniment similar, ce gânduri vi-tale ați împărtăși cu noi? În ce măsură experiența de acolo poate fi reeditată aici?

F.L.: Doar Duhul Domnului este în măsură să aprecieze cantitatea și calitatea rezultatelor care vor fi înregistrate în România. Ca om însă, pot avea părerile mele pe care le pot împărtăși. În primul rând, România nu este Rwanda. Deci așteptările sunt și trebuie să fie diferite. Societatea românească este mult mai seculară decât cea rwandeză și, ca atare, forma de prezentare a Evangheliei trebuie contextualizată în raport cu realitatea existentă în teritoriu.

Evanghelizarea nu este o producție publică unde cineva spune poezii și citate învățate pe de rost, ca la ora muzicală, în timp ce le proiectează pe ecranul unui cămin cultural. Dimpotrivă. Ea implică un proces complex de deschidere și vulnerabilitate care caută să ofere un creștinism autentic și practic în locul unor teorii și dogme care nu-l impresionează în niciun fel pe cetățeanul postmodern, dependent de internet și televiziune. Dacă până nu de mult alegerea oamenilor mai era între a merge la biserică și a merge la pescuit, acum aceștia pendulează între a merge la mall sau a naviga pe NET.

În acest context, biserica a încetat să mai joace un rol în societatea românească contemporană. A venit timpul când trebuie să ne dezvățăm să-i mai chemăm pe oameni la biserică și să ne învățăm să-L ducem pe Hristos în locurile sugerate de cântare: „Vom căuta în parcuri, pe maidan,/ Pe străzile orașelor și-n jungle,/ Străbate-vom orice meridian,/ Pe unde doar iubirea-ar vrea să umble.” Când vom înceta să mai răspundem la întrebările imaginare pe care oamenii din jurul nostru nu și le pun și ne vom concentra să descoperim nevoile sufletești ale comunității în mijlocul căreia trăim, împărtășind oamenilor nu doar un crez dogmatic, ci Adevărul care este întruparea Dumnezeirii, cu siguranță că rezultatele vor fi proporționale cu așteptările.

C.A.: Care sunt planurile misionare pe care le aveți pentru viitor? Veți veni și în România în 2017?

F.L.: Prin harul Domnului Isus, așa mi-am planificat. Și așa cum s-a menționat mai devreme, nu singur, ci împreună cu copiii. Asta, natural, în condițiile în care vom primi o invitație concretă din partea uneia dintre cele 2 000 de locații care s-au plănuț în România.

C.A.: Totul este legat de fericita noastră nădejde: ce ați spune cititorilor noștri despre cea de-a doua venire a lui Isus? Mai este mult?

F.L.: Ațintiți-vă ochii și inima în sus și nu pierdeți din vedere făgăduința din Evrei 10:37: „Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi.” Dragii mei, așa cum spunea unul dintre marii bărbați ai credinței, vă provoc să fiți gata ca și când Isus ar reveni în această noapte și să lucrați conștiincios ca și cum ar veni într-o sută de ani. ■

Florin Liga este pastor senior în Arkansas, SUA.

POVESTEA UNUI PROIECT DE MISIUNE CENTRUL DE SĂNĂTATE CODLEA – BRAȘOV

„Iată, îi voi da vindecare și sănătate.”

Referindu-se la lucrarea misionară medicală în marile orașe, Ellen White afirma: „Ar trebui să existe sanatorii lângă toate orașele mari [...] pentru ca standardele adevărului să poată fi sădite în multe locuri. [...] În fiecare oraș există bărbați și femei care s-ar duce la un sanatoriu, dacă ar fi prin apropiere, ca să nu fie nevoiți să parcurgă un drum lung.”¹

Autoarea lucrării citate arată că imperativul înființării unor centre de educație și îngrijire a sănătății nu este specific momentului istoric respec-

tiv, ci are o determinare cauzală („Necumpătarea a umplut lumea noastră și ar trebui înființate misiuni medicale în fiecare oraș mare.”²) și nici nu se referă doar la societatea americană: „Deschiderea de restaurante cu hrană sănătoasă și a unor saloane de tratament, precum și înființarea de sanatorii pentru îngrijirea bolnavilor sunt tot atât de necesare și în Europa, și în America. În multe țări trebuie întemeiate misiuni medicale care să acționeze precum mâna de ajutor a lui Dumnezeu pentru a sluji celor necăjiți.”³

Deschiderea politică de după decembrie 1989 a făcut posibilă și în România reluarea activității instituțiilor medicale confesionale. Filosofia adventistă a sănătății a fost promovată, mai întâi prin Centrul de medicină lifestyle Herghelia – Mureș (de la a cărui apariție se împlinesc, iată, douăzeci de ani!), apoi prin Centrul de sănătate Podiș – Bacău, restaurante vegetariene, Centrul medical „Premed” – București, iar astăzi se vorbește chiar despre un spital clinic adventist⁴.

Impactul favorabil al instituțiilor amintite asupra pacienților este ușor de apreciat, dacă avem în vedere faptul că, la unul din centrele menționate, toate locurile disponibile sunt rezervate integral până în vara anului următor.⁵

„Du-te [...] și povestește tot ce ți-a făcut Domnul”

Fiecare nou proiect are istoria lui, oamenii lui și, mai ales, experiențele pe care aceștia le trăiesc sub călăuzirea Celui de Sus. Așa s-a întâmplat și în cazul de față, un sejur petrecut la Podiș fiind instrumentul prin care Dumnezeu a schimbat cursul unei vieți și, mai mult, a condus la inițierea unui nou proiect misionar.

Este o altă variantă a parabolei fiului risipitor, în care, după treizeci și șase de ani de peregrinări pe cărările vieții, nesocotind autoritatea Tatălui ceresc, personajul în cauză nu ajunge paznic la porci, flămând și nevoiaș, ci se bucură de toate privilegiile lumii acesteia: o carieră profesională de succes, o poziție socială de invidiat și o bună-

stare materială pe măsură. Doar cei foarte apropiați sesizează depresia care se manifestă tot mai acut, pe fondul unei existențe spirituale precare, al exceselor de tot felul și al eșecurilor matrimoniale.

Dar, ajuns la Centrul de Sănătate Podiș, acesta „și-a venit în fire”. Și așa începe întoarcerea *acasă*: acasă la valorile creștine în care fusese educat, acasă la un stil de viață sănătos și acasă la o nouă familie, pe care Dumnezeu o binecuvântează cu un moștenitor.

În fața unei asemenea avalanșe de binecuvântări nu poți rămâne insensibil. Având susținerea fără rezerve a soției, cu îndrumarea fratelui Marius Cojocaru, pastorul bisericii locale, și cu sprijinul competent al fratelui Costel Iosub, directorul Centrului de la Podiș, ia naștere Fundația umanitară „Apa Iordanului”, laboratorul unui proiect menit să completeze „triumphiul sănătății” cu o nouă instituție de profil, situată în apropierea Brașovului, orașul de reședință al familiei.

„Domnul a făcut, sub ochii noștri, minuni și semne mari”

O primă problemă, esențială pentru ființarea viitorului centru de sănătate, o reprezenta achiziționarea terenului. Era nevoie de o suprafață destul de mare, suficient de retrasă în natură și totuși accesibilă traficului auto, având un minimum de utilități necesare unei construcții de acest gen.

Au fost zeci de vizionari, sute de telefoane și nu puține momente de îngrijorare, întrucât Brașovul, fiind zonă turistică, prețul terenurilor părea prohibitiv. Și tocmai când oscilam între un compromis nu tocmai fericit și o tristă resemnare, fratele Ovidiu Greavu ne direcționează spre omul potrivit, iar câteva săptămâni mai târziu, o splendidă colină și un tăpșan situate la marginea pădurii, în apropierea pârâului Geamăna, însumând 6,5 hectare și având în față frumoasa priveliște a Măgurei Codlei, intrau în proprietatea fundației.

Cum zona nu fusese locuită, studiile hidrogeologice lipseau, iar informațiile privind eventualele pânze freatice erau destul de vagi. Motiv pentru care am pornit un foraj, cu speranța că vom găsi la o adâncime rezonabilă apa atât de necesară. După 60 de metri foraj și niciun rezultat, am plecat în concediu cu inima îndoită, ca o corabie cu pânzele atârând fără vânt.

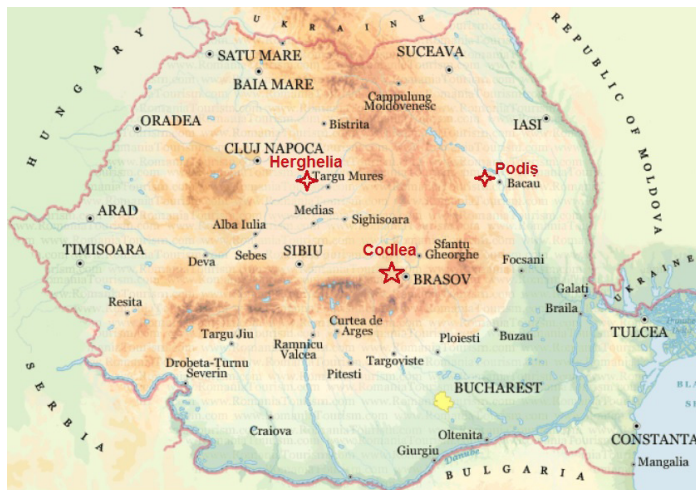
La câteva zile, mesajul lapidar al directorului de proiect, fratele Fane Coșman, a venit ca o alinare: „Am găsit apă, debit acceptabil.” Ce nu scria în mesaj și aveam să aflăm abia la întoarcerea

acasă era că, ajungând la 130 m adâncime, specialiștii dăduseră un verdict sever: „Nu există apă.” O veste sumbră pe care, încrezător în făgăduința din Isaia 30:25 („Pe orice munte înalt și pe orice deal înalt, vor izvorî râuri, curgeri de apă”), fratele Coșman a ezitat să mi-a transmite.

Și nici n-a mai fost nevoie, pentru că, după nici 48 de ore, apa a pătruns spre foraj și, de la cca 110 m, o apă dulce și bună de băut ne-a adus aminte de minunea izvorului de apă din stânca Horebului.

Un alt demers care s-a dovedit a fi mult mai anevoios decât ne așteptam a fost obținerea avizelor necesare pentru autorizația de construire. O ordonanță de urgență a guvernului, apărută pe parcursul avizării proiectului, ne-a blocat practic mai bine de un an de zile. Un an de întrebări, de eforturi inutile și de rugăciuni care păreau să nu-și găsească niciun răspuns.

Dar, așa cum spune profetul, „cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre” (Isaia 55:9). Pentru ca problema să fie rezolvată, Domnul a rânduit să fie nevoie de implicarea deputatului din colegiul căruia făceam parte și a primarului municipiului, pentru ca mai târziu, la prezentarea publică a proiectului, aceștia să aibă ocazia unui contact personal cu textele Scripturii și ale Spiritului Profetic.

MÂNA DE AJUTOR A LUI DUMNEZEU DAN CONSTANTINESCU

DESCHIDERA DE RESTAURANTE CU HRANĂ SĂNĂTOASĂ ȘI A UNOR SALOANE DE TRATAMENT, PRECUM ȘI ÎNFIINȚAREA DE SANATORII PENTRU ÎNGRIJIREA BOLNAVILOR SUNT TOT ATÂT DE NECESARE... TREBUIE ÎNTEMEIATE MISIUNI MEDICALE CARE SĂ ACȚIONEZE PRECUM MÂNA DE AJUTOR A LUI DUMNEZEU PENTRU A SLUJI CELOR NECĂJIȚI.

„Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!”

Dar cea mai dificilă problemă, omeneste vorbind, în această perioadă de constrângeri financiare, rămâne procurarea fondurilor necesare finalizării proiectului. Pe măsură ce resursele familiei se apropiau de sfârșit, îngrijorarea fondatorilor devenea cât se poate de firească. Și asta cu atât mai mult cu cât, în primul an de la începerea lucrărilor, susținerile individuale au fost cât se poate de modeste, singurul suport mai consistent venind din partea ASI România.

Numeroasele apeluri făcute în acest sens păreau fără răspuns, ofertele de sprijin rămăneau la stadiul de promisiune, ne mustram deja pentru încumetarea de a porni un proiect ce depășea resursele noastre, iar viitorul părea din ce în ce mai înnegurat.

A fost însă de-ajuns o săptămână de post și rugăciune, pentru a primi încurajarea că lucrarea care se edifica „stă sub ocrotirea Celui Preaînalt” și va progresa „la umbra Celui Atotputernic”. Zile la rând, persoane pe care le știam sau despre care nu auzisem niciodată și-au materializat interesul față de viitorul centrului de sănătate prin contribuții și donații, modeste sau consistente, oferind asemenea macedonenilor din vremea lui Pavel „de bunăvoie, după puterea lor și chiar peste puterile lor”.

O amabilă invitație la Speranța TV în cadrul emisiunii „Jurnal de credință” a sporit vizibilitatea proiectului nostru, iar „vistieria lucrării” s-a mai îmbunătățit și pe această cale. Este emoționant gestul unei fetițe de numai trei ani, Miriam, care, în lipsa unor posibilități materiale, și-a rugat mama să ne trimită o fotografie în care se roagă pentru ajutor ceresc pentru finalizarea Centrului de Sănătate Codlea.

Desigur că, până atunci, mai sunt multe de făcut, iar nevoia de resurse financiare, materiale și umane rămâne. Estimăm că, în condițiile unei finanțări corespunzătoare, lucrarea se va încheia spre sfârșitul anului viitor. Acum suntem însă mai încrezători și mai optimiști, la gândul că „bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt” (Plângerile lui Ieremia 3:22). ■

Dan Constantinescu este președinte al Fundației umanitare „Apa Iordanului”.

Persoanele care doresc să susțină realizarea Centrului de Sănătate Codlea o pot face prin contribuții și donații în conturile Fundației umanitare „Apa Iordanului”, deschise la Banca Românească:

RO11BRMA0999100047677533 – lei;
RO11BRMA0999100047677727 – euro;
RO11BRMA0999100047677824 – dolari

L-A URÂT DUMNEZEU PE ESAU?

În Romani 9:13 citim: „După cum este scris: «Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât.»” Apostolul Pavel spune că preferința pentru Iacov a fost exprimată de Dumnezeu înainte de nașterea gemenilor Esau și Iacov, înainte de a fi făcut ei bine sau rău, înainte de a avea posibilitatea alegerii. În loc de explicarea pasajului, Pavel, la orice obiecție am putea ridica, răspunde: „Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: «Pentru ce m-ai făcut așa?»” (Romani 9:20). „Cum este Dumnezeu?” reprezintă întrebarea majoră ce se ridică din pasaj și mai ales ce se întâmplă dacă Dumnezeu nu mă alege pe mine în planul Lui?

Esau nu arată respect pentru dreptul lui de întâi născut, pentru responsabilitățile spirituale, dar Iacov tânjea după dreptul de întâi născut. Dumnezeu i-a predestinat să fie așa? Biblia prezintă judecata lui Dumnezeu, care se va face în urma faptelor și alegerilor oamenilor, ceea ce anulează ideea predestinării. Oamenii sunt responsabili de ceea ce fac pentru că sunt liberi să aleagă dacă-L ascultă sau nu pe Dumnezeu. Alegerea lui Iacov în detrimentul lui Esau, înainte de a se naște, este făcută prin preștiința lui Dumnezeu, adică Dumnezeu a făcut o profeție, pentru că una din capacitățile Sale este să vadă viitorul, fără să-l condiționeze. În Romani 8:29, citim că „pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său”. Ținând cont și de expresiile „ca oricine crede” din Ioan 3:16 și altele asemănătoare, înțelegem că jertfa lui Hristos este dată pentru toți oamenii, dar vor fi salvați doar cei care cred în Isus. Pe aceștia, deja Dumnezeu îi cunoaște, căci le-a văzut viitorul. Ei sunt aleșii lui Dumnezeu pentru mântuire, căci ei beneficiază de planul salvator făcut pentru oameni.

De ce și mai ales în ce domeniu a fost respins Esau? Ca întâi născut, Esau trebuia să primească binecuvântarea din partea tatălui său Isaac. Ce era această binecuvântare? Esau era binecuvântat material: avea o armată mai mare ca a lui Avraam

(Geneza 32:6 compară cu 14:14), iar urmașii săi erau prosperi. Importanța binecuvântării patriarhilor era de ordin spiritual. Urmașul lui Isaac, fiul lui Avraam, urma să ducă mai departe linia genealogică din care avea să se nască Mesia. Aceasta atrăgea o responsabilitate spirituală, pe care Esau cel lumesc (Evrei 12:16) o disprețuia, dar Iacov o dorea. De aceea, Dumnezeu i-a dat lui Iacov responsabilitatea pe care și-o dorea.

De aici înțelegem ce a însemnat respingerea lui Esau. Lui Esau nu i-a fost acordat dreptul de a fi strămoșul lui Mesia, adică un rol în venirea lui Mesia sau o anumită slujbă. Însă lui Esau nu i-a fost refuzată experiența pocăinței, a alegerii personale sau a lucrării Duhului Sfânt în viața lui. De multe ori, Esau nu urma îndemnul Duhului Sfânt în viața sa, dar uneori asculta. În Geneza 33, Esau îl primește pe Iacov, numindu-l „frate”, în timp ce Iacov se prezenta ca „rob” (Geneza 33:8-9). Parcă vedem întâlnirea dintre fiul risipitor și tatăl iubitor. În Geneza 36:7, Esau decide să se mute, pentru a fi în pace cu fratele său – parcă îl vedem pe Avraam, care-l lasă pe celălalt în cea mai bună parte a țării.

În concluzie, limbajul folosit de Pavel pentru Esau nu înseamnă că acesta a fost în afara planului de mântuire. Dumnezeu dă daruri diferite oamenilor și-i alege să lucreze pentru El în diferite responsabilități, conform darurilor date în slujirea semenilor. Biblia este foarte clară în ceea ce privește mântuirea și spune că aceasta este pusă la dispoziția tuturor oamenilor: „Dumnezeu, Mântuitorul nostru, vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:4). ■

Gabriel Ișvan este directorul Departamentului Libertate Religioasă și Comunicare, Conferința Muntenia.

**TEXTE ȘI
SEMNICĂȚII
GABRIEL
IȘVAN**

**BIBLIA ESTE
FOARTE CLARĂ ÎN
CEEA CE PRIVEȘTE
MÂNTUIREA ȘI SPUNE
CĂ ACEASTA ESTE
PUSĂ LA DISPOZIȚIA
TUTUROR OAMENILOR:
„DUMNEZEU,
MÂNTUITORUL
NOSTRU, VREA CA
TOȚI OAMENII SĂ
FIE MÂNTUIȚI ȘI SĂ
VINĂ LA CUNOȘTINȚA
ADEVĂRULUI”
(1 TIMOTEI 2:4).**

CUM CONDUCE DUMNEZEU?

Soarta, norocul, coincidența, legile naturii, întâmplarea sau Dumnezeu? Cine sau ce stă în spatele destinului, a evenimentului sau a vieții? Nu sunt întrebări ce se pun la o serată pe marginea amurgului cu semințele de floarea-soarelui tocate ca să treacă timpul. Nu sunt proprietatea vreunei grupări religioase, a vreunei filosofii de propagandă, ci reprezintă un laitmotiv al căutărilor permanente ale omului după soluții și răspunsuri.

Sunt cel puțin două motive care m-au determinat să abordez subiectul fără ezitare. Primul este strâns legat de religie. În lumea contemporană, religia este o piesă grea pe tabla vieții. Ea împarte oamenii în mai multe crezuri. Fiecare credință aduce cu sine un stil de viață. Dar, dincolo de stilul vieții, fiecare credință rumenește în cuptorul minții o „concepție de viață” cu care omul își hrănește ontologia. Din acest punct, pot înțelege multitudinea de opinii și păreri ce circulă în lumea largă despre conducerea lui Dumnezeu.

Ceea ce mă nedumerește profund este pleiada de păreri ce se poate naște în mijlocul unei mulțimi de credincioși care aderă la același crez și au aceeași teologie despre Dumnezeu. Chiar dacă suntem diferiți, Dumnezeu este unul. Chiar dacă avem libertatea să filtrăm informația, revelația nu se face în forma culorilor de curcubeu, ca fiecare să-și aleagă culoarea după propria plăcere. Scriptura ne vorbește de un Dumnezeu unic, inconfundabil cu păgânismul filistean sau cu filosofia greacă. Dumnezeul Scripturii este chiar mai mare decât templul de la Ierusalim, biserica din localitatea mea sau chiar decât concepția mea. Cu toate acestea, poartă același chip de la Geneza la Apocalipsa. În acest context religios, diversitatea noastră să însemne și diversificarea lui Dumnezeu?

Al doilea motiv ține de lumea în care ne mișcăm. Ea este cadrul nostru de existență. Alături de resursele ei am construit un soi de cultură umană ce suflă prin toate cotloanele vieții, fie că vorbim de viața simplă sau de cea înaltă. În cuprinsul ei, printre multele plusuri aduse vieții, cultura s-a catadicsit cu o serie periculoasă de obișnuințe: superficialitatea, banalul, indiferența, mediocritatea, plictiseala și somnolența artificială. Toate tind să împingă planul existenței spre o viață de seră, de legumă. O existență ce pierde naturalul și se complace în artificial. Cu un Dumnezeu redus la propriile proiecții și o cultură închisă în sere de creștere, căutarea răspunsului la întrebarea: „Cum conduce Dumnezeu?” este cu atât mai mult o necesitate.

Tabloul fără sincopă

„După ce a lăsat faraon pe popor să plece, Dumnezeu nu l-a dus pe drumul care dă în țara filistenilor, măcar că era mai aproape; căci a zis Dumnezeu: «S-ar putea să-i pară rău poporului, văzând războiul, și să se întoarcă în Egipt.» Ci Dumnezeu a pus pe popor să facă un ocol pe drumul care duce spre pustiu, spre Marea Roșie. Copiii lui Israel au ieșit înarmați din țara Egiptului. Moise a luat cu el oasele lui Iosif; căci Iosif pusese pe fiii lui Israel să jure, zicând: «Când vă va cerceta Dumnezeu, să luați cu voi oasele mele de aici.» Au plecat din Sucot și au tăbărât la Etam, la marginea pustului. Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua, și noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții” (Exodul 13:17-22).

Pe picior de plecare din Egipt, israeliții nu aveau acces la „google map” sau la vreun navigator prin satelit. Călătoria lor avea să fie marcată de stâlpul de nor și stâlpul de foc. Prin aceste prezențe, Dumnezeu Și-a asumat conducerea poporului. Destul de simplu, am putea spune. Lucrurile însă nu au fost așa de simple precum par astăzi. Pentru a înțelege modul cum conduce Dumnezeu, o să mă rezum la câteva principii evidențiate de fragmentul în discuție:

Noi vrem predictibilitate, Dumnezeu alege paradoxul.

Când plecăm într-o acțiune, sau suntem prinși într-o activitate, de fiecare dată alegem atent varianta de parcurs. Nu ne aventurăm într-o călătorie lungă, când putem face una scurtă. Stabilim obiectivul final și apoi varianta de drum care ne duce cât mai repede acolo.

Dumnezeu avea la dispoziție mai multe variante de drum. În mod neașteptat, Dumnezeu propune un drum lung, luând în considerare un plan aparent banal: „S-ar putea să-i pară rău poporului, văzând războiul, și să se întoarcă în Egipt” (v. 17). Nu vorbim de implicarea lor în război, nici de vreo amenințare directă asupra lor. Dumnezeu cunoaște puterea ochiului și evită expunerea poporului în fața războiului.

Credința se mulțumește uneori cu gândul că se află pe drum, evitând să ia în calcul riscurile, motivele și condițiile parcursului. Ne place să fim predictibili în viață. Ne place să aliniem cauzele și efectele și să raționăm între tușele laboratorului școlastic. Semnificativ diferit, Dumnezeu lucrează detașat de finitul acțiunilor noastre. El vede

dincolo de ceea ce vedem noi. În loc de predictibilitate, propunerile lui Dumnezeu ni se par paradoxale. În acest sens, israeliții ieșiți din Egipt, în număr de „aproape șase sute de mii de oameni... afară de copii” (Exodul 12:37), au ajuns la porțile Canaanului cu o altă generație de oameni, excepție făcând Caleb și Iosua. Ceea ce i-a deosebit pe cei doi supraviețuitori de restul generației lor a fost capacitatea credinței de a trece de „așteptările personale”. Ei au acceptat faptul că drumul lui Dumnezeu este paradoxal așteptărilor umane.

Noi alegem informația, Dumnezeu alege „formarea” noastră.

Al doilea aspect interesant în procesul conducerii divine este calculul făcut de Dumnezeu în privința informației: „...Văzând războiul, și să se întoarcă în Egipt...” (Exodul 13:17). Una din condițiile finite, limitative ce ne îmbracă cunoașterea este factorul fizic. Noi nu putem vedea dincolo de „raza” ochilor. În contrapartidă, Dumnezeu „vede” ce este pe drum. Iar această capacitate divină este completată de magistrala cunoaștere a reacțiilor pe care omul le degajă în astfel de situații. El știe ce este în fața noastră, însă la fel de bine ne cunoaște și reacția la ceea ce găsim în fața noastră. Noi avem mari lacune în a ne controla reacția, darămite să utilizăm corect informația.

În acest tablou, Dumnezeu alege să construiască prin formare un nou caracter în oameni. Cât de interesantă este această mișcare față de tendința umană de a stăpâni informația! Nu e suficient să știi unde te duci, trebuie să cunoști drumul necompromis ce te poate duce acolo. Noi încercăm să facem din informație un drum, Dumnezeu face din drum o formare a caracterului. Tot acest proces este marcat de cost. Dumnezeu știe unde, cum și cât e costul. De cele mai multe ori, preferăm întoarcerea în sclavie decât să plătim prețul. Cu alte cuvinte, credința uneori este o alfabetizare a păcatosului cu caracterul său. Acest drum și nu altul este varianta pe care Dumnezeu conduce.

Noi vrem repede, Dumnezeu vrea sigur.

„Dumnezeu a pus pe popor să facă un ocol pe drumul care duce... spre Marea Roșie (v. 18). Când copilul meu a cerut să ducă un bidon plin, i-am reproșat faptul că nu poate. Copilăros și fidel opiniei sale de om puternic, a dat să-l ridice. Din mai multe eforturi a constatat că tata are dreptate și el, „tigrul”, e de fapt un biet „pufuleț” de casă. Într-un mod special, Dumnezeu nu trece peste demnitatea umană și nici nu lezează personalitatea cuiva. Dumnezeu are răbdare și acordă timp ca fiecare să se poată descoperi și să se cunoască așa cum este de fapt. Ocolirea furtunilor nu este un mod comod de a ajunge la destinație. Prin ocolire, Dumnezeu ne trece prin cea mai grea furtună posibilă: întâlnirea cu propriile noastre

slăbiciuni. Când nu poți duce o bătălie cu pacea, comoditatea, liniștea, prosperitatea sau bunăstarea din viața ta, nu ești pregătit să duci o bătălie pentru Dumnezeu pe drumurile păgânilor. În timp ce războiul este o ocazie de evidențiere a curajului, de cele mai multe ori stările de repaus și liniște sunt momentele de identificare a slăbiciunilor care ne marchează viața.

Noi vrem peisaj, Dumnezeu oferă pustia.

Drumul propus de Dumnezeu israeliților ducea spre pustie (v. 18). De cele mai multe ori întrebăm de Dumnezeu când nu mai avem direcție, sau viața ne este înclștată de atmosfera aridă, secetoasă și incomodă pe care pustia o prefigurează. De ce ne-ar conduce Dumnezeu spre pustiu? De ce a trebuit Moise să fie educat în pustiu? De ce Pavel a fost în pustiul Arabiei?

Pustiul este locul nimicului. Când credem că avem cu ce să răspundem celor neștiutori; când credem că suntem ceva în acest univers; când considerăm că avem destulă știință ca să facem harta conducerii lui Dumnezeu, pustia este un loc prielnic pentru meditație și trezire. Ori de câte ori vânam peisajele lumii, drumul nu va ajunge la Dumnezeu. Ajungem la Dumnezeu atunci când folosim pustia ca să ne cunoaștem pe noi înșine. Când înțeleg că sunt nimic, atunci Dumnezeu nu va fi o opțiune, ci singura cale.

Așa cum stâlpul de nor și cel de foc erau în fața israeliților zi și noapte, la fel Dumnezeu este cu noi. Obişnuința cu lumina, ne face să credem că putem vedea lumea fără lumină. Ajungem să-L definim pe Dumnezeu în formule, cuvinte sau teze care corespund sau nu imaginii biblice despre un Dumnezeu atât de mare, încât cerurile nu pot să-L cuprindă. Probabil cea mai adecvată poziție a noastră în fața lui Dumnezeu este umilința. Acea smerenie care recunoaște falimentul concepțiilor străine de frecvența lui Dumnezeu. Dacă tot Dumnezeu conduce destinul vieții, de ce am dori să conducem noi explicațiile despre Dumnezeul vieții? Poate cuvintele lui Iov ar fi de folos științei noastre neprihănite: „Da, am vorbit, fără să înțeleg, de minuni care sunt mai presus de mine și pe care nu le pricep... mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42:3,6). ■

Doru Parascineț este pastor în Conferința Transilvania de Nord.

PROBABIL CEA MAI ADECVATĂ POZIȚIE A NOASTRĂ ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU ESTE UMILINȚA. ACEA SMERENIE CARE RECUNOAȘTE FALIMENTUL CONCEPTIILOR STRĂINE DE FRECVENȚA LUI DUMNEZEU.

AL CUI ESTE DUMNEZEU?

HRISTOS NU VALOREAZĂ NICIUN BINE. TREBUIE SĂ NE HRĂNIM CU EL, SĂ-L PRIMIM ÎN INIMĂ, ASTFEL ÎNCÂT VIAȚA SA SĂ DEVINĂ VIAȚA NOASTRĂ. IUBIREA SA, HARUL SĂU, TREBUIE SĂ FIE ASIMILATE.

Se zice că hindușii se închină la circa 300 de milioane de dumnezei. Când soția mea lucra într-o clinică unde doi medici erau hinduși, unul dintre ei i-a spus: „Eu am un dumnezeu și colegul meu are altul.” De ce atât de mulți? Cum poate fiecare să aibă alt dumnezeu? Sfânta Scriptură susține conceptul existenței unui singur Dumnezeu. Înseamnă că întreaga lume trebuie să-L aibă pe El ca Dumnezeu și atunci politeismul ar dispărea. Textul de aur al Bibliei zice: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Dumnezeu a iubit și iubește lumea, El trebuie să fie Dumnezeul tuturor.

Când corabia cu care Iona pornise spre Tars era lovită de furtună, a fost o panică generală, chiar și printre cei ce cunoșteau foarte bine marea și capriciile ei: „Corăbierii s-au temut, au strigat fiecare la *dumnezeul lui...*” (Iona 1:5). Poate că și călătorii au făcut la fel, cu o excepție: „Iona s-a pogorât în fundul corabiei, s-a culcat și a adormit dus” (v. 5). Se striga în mod disperat la dumnezeii falși, dar tocmai închinătorul la Dumnezeul cel adevărat se culcase și dormea dus. Desigur, el nu se ruga! Dar nu a fost lăsat să doarmă: „Cârmaciul s-a apropiat de el și i-a zis: «Ce dormi? Scoală-te și cheamă-L pe *Dumnezeul tău!* Poate că Dumnezeu va voi să Se gândească la noi și nu vom pieri!»” (v. 6).

Fiecare marinar a strigat la dumnezeul lui. Iona a fost somat să se roage la Dumnezeul lui. Am intitulat acest articol: „Al cui este Dumnezeu?”, referindu-mă la Dumnezeul cerului, Dumnezeul-Creator, Acela în care „avem viața, mișcarea și ființa” (Faptele 17:28).

Noi nu-L concepem pe Dumnezeu ca pe o forță cosmică impersonală, existent undeva departe de noi și fără nicio legătură cu noi. El este Tatăl ceresc, Creatorul tuturor lucrurilor și Creatorul nostru. Dar cum răspunde Biblia la întrebarea-titlu din acest capitol? Este corect să zicem: Dumnezeul meu, al tău, al său, al nostru, al vos-

tru, al lor? Nu este El același? Vom vedea răspunsul în cele ce urmează.

Patriarhii vorbeau despre Dumnezeu în termeni generali, ca suveran și etern. Iată exemple din experiența lui Avraam:

- » „Avraam a sădit o tamariscă la Beer-Șeba și a chemat acolo Numele Domnului, *Dumnezeul cel veșnic*” (Geneza 21:33).
- » „Avram a răspuns împăratului Sodomei: «Ridic mâna spre Domnul, *Dumnezeul cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului...*»” (Geneza 14:22).
- » El i-a spus robului său: „Domnul, *Dumnezeul cerului*, care m-a scos din casa tatălui meu și din patria mea...” (Geneza 24:7).

Dar tot ei, patriarhii, și chiar cei din anturajul lor, se referau la Dumnezeu și ca la un dumnezeu personal. Iată exemple:

- » Robul lui Avraam: „Binecuvântat să fie Domnul, *Dumnezeul stăpânului meu, Avraam*, care n-a părăsit îndurarea și credințioșia Lui față de stăpânul meu!” (Geneza 24:27)
- » Iacov, în discuția cu Laban: „Dacă n-aș fi avut cu mine pe *Dumnezeul tatălui meu, pe Dumnezeul lui Avraam*, pe Acela de care se teme Isaac, mi-ai fi dat drumul acum cu mâinile goale” (Geneza 31:42).
Dumnezeu Însuși vorbea așa:
- » Către Isaac: „Eu sunt *Dumnezeul tatălui tău Avraam*; nu te teme, căci Eu sunt cu tine” . . .” (Geneza 26:24).
- » Către Iacov: „Eu sunt Domnul, *Dumnezeul tatălui tău, Avraam, și Dumnezeul lui Isaac*” (Geneza 28:13). Și Scriptura raportează mai târziu: „Israel a plecat cu tot ce avea. A ajuns la Beer-Șeba și a adus jertfe *Dumnezeului tatălui său, Isaac*” (46:1). Dumnezeu i-a zis atunci: „Eu sunt Dumnezeu, *Dumnezeul tatălui tău*. Nu te teme să te pogori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare” (v. 3).
- » Când i S-a arătat lui Moise la muntele Horeb, Dumnezeu a zis: „*Eu sunt Dumnezeul tatălui*

tău, Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov” (Exodul 3:6).

În primele cinci dintre Cele Zece Porunci, Domnul Se prezintă ca fiind Dumnezeuul personal al destinatarului:

- » „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei” (Exodul 20:2).
- » „Căci Eu, Domnul, Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos...” (v. 5).
- » „Să nu iei în deșert numele Domnului, Dumnezeuului tău...” (v. 7).
- » „Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeuului tău...” (v. 10).
- » „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeuul tău” (v. 12).

Dumnezeul cel adevărat și creator trebuie să devină Dumnezeuul nostru personal. Doar cunoștința teoretică, teologică, biblică despre El nu ajunge. Demonii știu exact tot ce se poate ști despre Dumnezeire. Niciunul dintre ei nu este ateu. Ei cred că El există cu adevărat, ba chiar se înfioară (vezi Iacov 2:19), dar vor fi pierduți. „Cunoștința îngâmfă” (1 Corinteni 8:1). Nu neapărat, dar poate să o facă.

Referindu-se la cuvintele lui Isus că oamenii trebuie să mănânce trupul Său și să bea sângele Său ca să aibă viață, mesagerul Domnului a scris:

„A mânca trupul și a bea sângele lui Hristos înseamnă a-L primi ca Mântuitor personal, crezând că El ne iartă păcatele și că suntem întregi în El. Urmează să devenim părtași ai firii Sale privind iubirea Lui, zăbovind asupra ei, sorbind-o în noi. Ceea ce este hrana pentru trup trebuie să fie Hristos pentru suflet. Hrana nu ne poate folosi decât dacă o mâncăm, decât dacă devine o parte din ființa noastră. Tot astfel, Hristos nu valorează nimic pentru noi dacă nu-L cunoaștem ca Mântuitor personal. O cunoștință teoretică nu ne va face niciun bine. Trebuie să ne hrănim cu El, să-L primim în inimă, astfel încât viața Sa să devină viața noastră. Iubirea Sa, harul Său, trebuie să fie asimilate” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 389).

Din nou despre această contopire a ființei noastre cu ființa Domnului nostru Isus Hristos:

„Prin ascultarea Sa desăvârșită, El a făcut posibil ca fiecare ființă omenească să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Când ne supunem lui Hristos, inima este unită cu inima Sa, voința este contopită cu voința Sa, mintea devine una cu mintea Sa, gândurile sunt aduse în captivitate față

de El; noi trăim viața Lui” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 312).

Un astfel de proces și o astfel de împlinire au fost avute în vedere prin cuvintele lui Petru: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă” (2 Petru 1:3,4). Părtași de fire dumnezeiască! Dumnezeuul cerului devine Dumnezeuul meu atunci când ajung să-L cunosc în mod personal, prin părtășie și experiență, așa cum arăta apostolul Pavel: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui” (Filipeni 3:10).

Conștientă de alegerea pe care o făcuse Orpa, Naomi a îndemnat-o și pe Rut: „Iată, cumnată-ta s-a întors la poporul ei și la dumnezeii ei; întoarce-te și tu după cumnată-ta” (Rut 1:15). Era o variantă a cuvintelor adresate de Mântuitorul celor doisprezece ucenici ai Săi, când, șocați de unele cuvinte ale Lui, „mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El” (Ioan 6:66): „Voi nu vreți să vă duceți?” (v. 67). Răspunsul lui Petru a fost magistral: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice” (v. 68). Iată răspunsul lui Rut către Naomi: „Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu” (Rut 1:16). Excelentă alegere: „Dumnezeul tău va fi Dumnezeuul meu”, pentru că Acela era singurul Dumnezeu adevărat și Rut Îl iubea.

Așa S-a exprimat Domnul Isus Hristos, în copilărie și mai târziu, către Iosif și Maria: „De ce M-ați căutat? Oare nu știți că trebuie să fiu în casa *Tatălui Meu*?” (Luca 2:49). În templu, către cei ce vindeau porumbei: „Ridicați acestea de aici și nu faceți din casa *Tatălui Meu* o casă de negustorie” (Ioan 2:16). Chiar înainte de a-Și da duhul pe cruce: „Și, pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: «*Eli, Eli, Lama Sabactani?*», adică: «*Dumnezeul Meu, Dumnezeuul Meu*, pentru ce M-ai părăsit?»” (Matei 27:46). Era doar un strigăt disperat? Iată cum a vorbit El către Maria Magdalena după înviere: „Nu mă ține, căci în-

**UN DUMNEZEU
PERSONAL
ȘTEFAN
RADU**

**NOI NU-L CONCEPEM
PE DUMNEZEU CA PE
O FORȚĂ COSMICĂ IM-
PERSONALĂ, EXISTENT
UNDEVA DEPARTE DE
NOI ȘI FĂRĂ NICIO
LEGĂTURĂ CU NOI. EL
ESTE TATĂL CERESC,
CREATORUL TUTUROR
LUCRURILOR ȘI CREA-
TORUL NOSTRU.**

**APARTENENȚĂ
PE MOTIVE BIO-
LOGICE NU ESTE
SUFICIENTĂ,
IAR CEI CE SE
LIMITEAZĂ LA
EA VOR PIERDE
VEȘNICIA.
DOMNUL ESTE
DUMNEZEUL
MEU PENTRU CĂ
ESTE FĂCĂTORUL
MEU, DAR EU AM
DE FĂCUT
O ALEGERE.
„DACĂ VA FI
DUMNEZEU CU
MINE ȘI MĂ VA
PĂZI ÎN TIMPUL
CĂLĂTORIEI PE
CARE O FAC,
DACĂ-MI VA DA
PÂINE SĂ MĂ-
NÂNC ȘI HAINE
SĂ MĂ ÎMBRAC ȘI
DACĂ MĂ VOI ÎN-
TOARCE ÎN PACE
ÎN CASA TATĂLUI
MEU, ATUNCI
DOMNUL VA FI
DUMNEZEUL
MEU” (GENEZA
28:20,21).**

că nu M-am suit la *Tatăl Meu*. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la *Tatăl Meu și Tatăl vostru*, la *Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru*” (Ioan 20:17). Sau după înălțare, în prima viziune a lui Ioan, când Se adresa bisericii din Sardes: „Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea *Dumnezeului Meu*” (Apocalipsa 3:2). Așa S-a pronunțat Domnul nostru Isus Hristos în diferite împrejurări: „Tatăl Meu, Dumnezeul Meu!”

Apostolul Pavel se exprima așa:

- » „Mai întâi, mulțumesc *Dumnezeului meu*, prin Isus Hristos, pentru voi toți, căci credința voastră este vestită în toată lumea” (Romani 1:8).
- » „Mă tem ca, la venirea mea la voi, să nu mă smerească din nou *Dumnezeul meu* cu privire la voi...” (2 Corinteni 12:21).
- » „Și *Dumnezeul meu* să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos” (Filipeni 4:19).

Ce înseamnă, de fapt, această formă de exprimare și de ce este important să știm lucrul acesta? Voi lăsa Sfânta Scriptură să răspundă:

- » „Ziua, Domnul îmi dădea îndurarea Lui, iar noaptea, cântam laudele Lui, și înălțam o rugăciune *Dumnezeului vieții mele*” (Psalmii 42:8).
- » „Doamne, Tu ești stânca mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu! *Dumnezeule*, Tu ești stânca mea în care mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă și întărirea mea!” (18:2)
- » „Răspunde-mi, când strig, *Dumnezeul neprihănirii mele*, scoate-mă la loc larg când sunt la strâmtoare!” (4:1)
- » „Pentru ce te măhnești, suflète, și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în *Dumnezeu*, căci iarăși Îl voi lăuda; El este mântuirea mea și *Dumnezeul meu*” (42:11).

Ce am descoperit în aceste patru texte? Următoarele puncte:

- » *Dumnezeul vieții mele*, al existenței mele fizice; El este totul pentru mine, este viață și mult mai mult.
- » *Dumnezeul ocrotirii mele*, însemnând izbăvire, siguranță, prezență întăritoare: Stânca mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu, stânca mea (din nou) în care mă ascund, scutul meu, tăria mea care mă scapă, întărirea mea.
- » *Dumnezeul neprihănirii mele*, adică sursa de neprihănire, care este esența vieții spirituale.

» *Dumnezeul mântuirii mele*, pentru că El este unica speranță de izbăvire din păcat și de viață veșnică.

Sau în altă ordine: când Îl numesc *Dumnezeul meu* pe *Dumnezeul cel etern, suveran, creator, mântuitor*, acest lucru înseamnă:

- » apartenență,
- » dependență,
- » supunere,
- » încredere,
- » siguranță,
- » îndestulare,
- » viață veșnică.

A stăruit în mintea ucenicilor concepția că Evanghelia este limitată la poporul lor, în ciuda tuturor învățăturilor pe care Hristos li le dăduse cu privire la lucrarea lor. Este adevărat că, atunci când i-a trimis prima dată în lucrare doi câte doi, le-a spus: „Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor, ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 10:5.6), dar era în cadrul săptămânii a șaptezecoa din cele hotărâte pentru poporul Israel (vezi Daniel 9:24-27). Înainte de a Se înălța la cer, când mai rămăsese jumătate din săptămâna aceea, porunca limitării era încă în vigoare, dar nu și după încheierea acelei săptămâni de ani. Făgăduința măreață fusese: „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele 1:8).

A sosit timpul când să meargă în Samaria și au mers (vezi Faptele, cap. 8), imediat după uciderea lui Ștefan și stărnirea persecuției. Era încheierea săptămânii a 70-a, în anul 34 al erei creștine. Dar mai departe? Petru a avut rețineri, până când Domnul l-a luminat cu o vedenie și prin îndemnul Duhului Sfânt, așa cum citim în capitolul 10. Abia ajuns în casa lui Corneliu, unde un grup mare se strânsese ca să audă adevărul, Petru a declarat: „În adevăr, văd că *Dumnezeu* nu este părtinitor, ci că, în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El” (v. 34, 35).

Solomon a scris în Psalmii 72:18: „Binecuvântat să fie Domnul, *Dumnezeul lui Israel*, singurul care face minuni!” *Dumnezeul lui Israel*! Da, al lui Israel, dar numai al aceluia popor? Auziți-l pe Pavel: „Sau, poate, *Dumnezeu* este numai *Dumnezeul iudeilor*? Nu este și al neamurilor? Da, este și al neamurilor, deoarece *Dumnezeu* este unul singur” (Romani 3:29,30). *Dumnezeul*

cel viu este Dumnezeuul tuturor neamurilor, ba al tuturor oamenilor, pentru că El i-a creat pe toți, așa cum strigau într-un moment de criză Moise și Aaron: „Dumnezeule, *Dumnezeul duhurilor oricărui trup!* Un singur om a păcătuit și să Te mânii împotriva întregii adunări?” (Numeri 16:22).

În acest sens a zis, desigur, David, în Psalmii 22:10: „De când eram la sânul mamei, am fost sub paza Ta, din pântecele mamei ai fost *Dumnezeul meu.*” Erai Dumnezeuul meu chiar înainte de a mă naște; de ce? Tot el a explicat: „Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai țesut în pântecele mamei mele: Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!” (Psalmii 139:13,14).

Apartenența aceasta pe motive biologice nu este însă suficientă, iar cei ce se limitează la ea vor pierde veșnicia. Domnul este Dumnezeuul meu pentru că este Făcătorul meu, dar eu am de făcut o alegere. Iată ce a zis Iacov: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi *Dumnezeul meu*” (Geneza 28:20,21). În mod condiționat? Psalmiștii nu au lăsat această impresie, ci alegerea lor a fost absolut necondiționată:

- » „Eu zic Domnului: «Tu ești *Dumnezeul meu!*»” (140:6)
- » „Dar eu mă încred în Tine, Doamne, și zic: «Tu ești *Dumnezeul meu!*»” (31:14)
- » „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic zice despre Domnul: «El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, *Dumnezeul meu* în care mă încred!»” (91:1,2)
- » „Dumnezeule, Tu ești *Dumnezeul meu*, pe Tine Te caut!” (63:1)
- » „O, Tăria mea! Pe Tine Te voi lauda, căci Dumnezeu, *Dumnezeul meu cel prea bun*, este turnul meu de scăpare” (59:17)
- » „Voi cânta Domnului cât voi trăi, voi lauda pe *Dumnezeul meu* cât voi fi” (104:33).
- » „Voi lauda pe Domnul cât voi trăi, voi lauda pe *Dumnezeul meu* cât voi fi” (146:2).

Înfierea în familia lui Dumnezeu este scopul planului de mântuire și reprezintă esența noului legământ, așa cum a făgăduit chiar Dumnezeu: „Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi *Dumnezeul lor* și ei vor fi poporul Meu” (Evrei 8:10).

**ÎNFIEREA ÎN
FAMILIA LUI
DUMNEZEU
ESTE SCOPUL
PLANULUI DE
MÂNTUIRE ȘI
REPREZINTĂ
ESEŢA NOULUI
LEGĂMÂNT, AŞA
CUM A FĂGĂDUIT
CHIAR DUMNE-
ZEU: „DAR IATĂ
LEGĂMÂNTUL
PE CARE-L VOI
FACE CU CASA
LUI ISRAEL DUPĂ
ACELE ZILE, ZICE
DOMNUL: VOI
PUNE LEGILE
MELE ÎN MINTEA
LOR ȘI LE VOI
SCRIE ÎN INIMILE
LOR; EU VOI FI
DUMNEZEU
LOR ȘI EI VOR FI
POPORUL MEU”
(EVREI 8:10).**

O PROMISIUNE MĂREȚĂ NE ESTE DATĂ ÎN APOCALIPSA 21:7: „CEL CE VA BIRUI VA MOȘTENI ACESTE LUCRURI. EU VOI FI DUMNEZEUL LUI ȘI EL VA FI FIUL MEU.” PENTRU ACEIA CARE SE MULȚUMESC DOAR CA DUMNEZEU SĂ RĂMÂNĂ DUMNEZEUL UNIVERSULUI, DAR NU DUMNEZEUL LOR, DUMNEZEUL LOR PERSONAL, NU EXISTĂ UN LOC LÂNGĂ EL, NU EXISTĂ UN LOC ÎN ÎMPĂRĂȚIA SA!

Dacă Îl alegem pe Domnul să fie Dumnezeu nostru personal în vecii vecilor, fără șovăire și fără schimbare, atunci vom simți astfel: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule. [...] Pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda; El este mântuirea mea și *Dumnezeul meu*” (Psalmii 42:1.11). În ziua mării întâlniri, toți cei ce au făcut această alegere și au trăit așa vor exclama în triumf: „Iată, acesta este *Dumnezeul nostru*, în care aveam încredere că ne va mântui” (Isaia 25:9).

Profetul Iona fugea de Dumnezeu său, de fața Lui (vezi Iona 1:3.10), ca și Adam și Eva (vezi Geneza 3:8). Alta era orientarea psalmistului David și aceasta trebuie să fie orientarea noastră: „Aș vrea să locuiesc pe vecie în cortul Tău, să alerg la adăpostul aripilor Tale” (Psalmii 61:4). Să nu fugim de Dumnezeu, ci spre El, la El! Așa suntem îndemnați să facem noi toți: „Alergați la Domnul și la sprijinul Lui, căutați necurmat Fața Lui!” (Psalmii 105:4). Necurmat, dar cu atât mai mult în timpuri de criză, așa cum zicea Elifaz din Teman către Iov cel greu încercat: „Eu aș alerga la Dumnezeu, lui Dumnezeu I-aș spune necazul meu” (Iov 5:8).

O promisiune mărețată ne este dată în Apocalipsa 21:7: „Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi *Dumnezeul lui* și el va fi fiul Meu.” Pentru aceia care se mulțumesc doar ca Dumnezeu să rămână Dumnezeu universului, dar nu Dumnezeu lor, Dumnezeu lor personal, nu există un loc lângă El, nu există un loc în Împărăția Sa!

Se cuvine să luăm aminte la aceste cuvinte pline de har din Spiritul Profetic: „Pentru cei descumpăniți există un remediu sigur – credința, rugăciunea, lucrarea. Credința și activitatea vor conferi asigurare și satisfacție care vor spori din zi în zi. Ești ispitit să te lași în voia unor sentimente de așteptare înfricoșată sau totală prăbușire? În zilele cele mai întunecate, când aparențele par a fi extrem de amenințătoare, nu te teme. Ai credință în Dumnezeu! El îți cunoaște nevoia. El are toată puterea. Iubirea și compasiunea Sa infinită nu se epuizează niciodată. Nu te teme că El nu-Și va împlini făgăduința. El este adevărul etern. El nu va schimba niciodată legământul pe care l-a făcut cu aceia care-L iubesc. Și El va oferi slujitorilor Săi credincioși măsura de eficiență pe care o reclamă nevoia lor. Apostolul Pavel a mărturisit: «Și El mi-a zis: 'Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.'

Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci, când sunt slab, atunci sunt tare.»” (*Profeți și regi*, pp. 164–165)

Să cântăm cât mai des versurile care urmează, crezând și simțind puterea și slava cuprinse în ele:

*„Mai sus de cerul înstelat,
Am un Prieten minunat.
E Domnul, Fiu de Dumnezeu,
Isus cel scump, El este-al meu!”*

*Știu că e-al meu, căci m-a iubit,
Cu mine-i El neconținut,
E-atâta slavă-n jurul Său,
Dar Cel slăvit, Isus, e-al meu!”*

*E-al meu căci S-a crucificat,
M-a mântuit, m-a liberat;
Deci, bucuros mă-nchin mereu
Și-s fericit că El e-al meu!”*

*În inimă domnește El
Și nu va mai pleca de fel,
Ca vița în butucul său,
Eu sunt în El și El e-al meu!”*

*Și-odată, când va reveni,
Mărire-I toată voi privi
Și-oi zice, strâns la sânul Său:
Acum, pe veci, Isus e-al meu!”*

(Cântarea „Mai sus de cerul înstelat”, numărul 88 din *Immuri creștine*, ediția 2013)

Iată izbucnirea entuziastă a lui Toma, când L-a recunoscut ca fiind Isus cel înviat: „*Domnul meu și Dumnezeul meu!*” (Ioan 20:28). Egoism? Nu, pentru că Acela care este Dumnezeu altora poate și trebuie neapărat să devină Dumnezeu meu. Acum și în veci! Dumnezeu meu și al altora, al tuturor. Dar neapărat și al meu.

Apostolul Ioan ne-a asigurat că „cine rămâne în învățătura aceasta are pe Tatăl și pe Fiul” (2 Ioan 9). Mai mult, așa cum a declarat apostolul Pavel: „Și cred că și eu am Duhul lui Dumnezeu” (1 Corinteni 7:40). Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt – Dumnezeirea –, să Îi avem: de partea noastră, în viața noastră, acum și pentru veșnicie Ce minunat! Vă invit să roștiți împreună cu mine, cu tărie și profundă convingere, cuvintele din exclamația lui Toma: „*Domnul meu și Dumnezeul meu!*” Amin! ■

Ștefan Radu este pastor pensionar.

RELAȚIA DINTRE EVANGHELIE ȘI LITERATURA APOCALIPTICĂ (PARTEA A II-A)

Într-un studiu anterior,¹ am abordat relația dintre Evanghelie și literatura apocaliptică, notând câteva elemente contrastante în ceea ce privește scopul, conținutul și focalizarea acestora (vezi primele trei elemente din tabelul de mai jos). În studiul de față, vom continua acest demers și vom sugera

elemente noi care evidențiază contrastul dintre cele două. Scopul final al acestei comparații este de a înțelege funcțiile importante pe care atât Evanghelia, cât și mesajul apocaliptic le ocupă în pregătirea credinciosului în așteptarea adventului.

Categorii	Evanghelia	Profeția apocaliptică
Scop	Salvarea omului din păcat (colac de salvare)	Orientarea omului în timp și spațiu (busolă)
Conținut	Evenimente realizate	Evenimente în desfășurare
Focalizare	Îl are în centru pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al omului	Îi are în centru pe fiii oamenilor (interacțiunea dintre „fiii luminii” și „fiii întunericului”)
Modalitatea revelației	Întrupată (descoperire pleneră)	Simboluri (descoperire parțială)
Destinatarii mesajelor	Mesaj universal (în timp și spațiu; „toate popoarele”)	Mesaj limitat (în timp și spațiu/„cei aleși”)

Cuvântul întrupat; cuvinte în simboluri

O caracteristică semnificativă a adevărului cu privire la mântuire este că acesta a fost descoperit omenirii în forma cea mai accesibilă înțelegerii. Mai întâi, acest adevăr a fost înglobat în discursul profețiilor sub forma unor vestiri mesianice² care au avut scopul de a menține arzândă așteptarea după Unsul, Mesia. La împlinirea vremii, Hristosul promis lumii în profețiile Vechiului Testament s-a prezentat pe Sine ca fiind Cuvântul, confirmând cuvintele profețiilor³ și sugerând că misiunea Lui este de a revela cât mai clar, prin cuvinte și fapte, mesajul cu privire la salvarea rasei umane din păcat (Matei 18:11; Luca 19:10).⁴ Iar dacă în limbajul teologic actual se afirmă axiomatice că descoperirea de Sine a Dumnezeirii este pleneră în Isus Hristos, acest fapt se întemeiază atât pe claritatea adevărului comunicat cu privire la esența dragostei Sale, cât și pe demonstrarea acestuia prin gesturile și faptele lui Isus Hristos, realizate „pe când eram noi încă păcătoși” (Romani 5:8). În fața afirmațiilor și dovezilor de iubi-

re, căutătorul după substanță își găsește rostul în universul creat, preschimbându-și ființa în timp ce privește la taina iubirii de la cruce. Iar această taină, paradoxal, devine un mesaj desăvârșit pentru cititorii revelației: „Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14).

Pe de altă parte, demersul în studiul secțiunilor apocaliptice ale Bibliei ridică uneori mai multe întrebări decât să ofere răspunsuri. Avântul spre decodarea viziunilor apocaliptice este temperat de bogăția, varietatea și dificultatea simbolurilor prin care profeții au prezentat oracolele divine. În consecință, nu este prea mult în a afirma că scenele profetice facilitează o cunoaștere a planurilor divine „în parte”, „ca într-o oglindă” și „în chip întunecos” (1 Corinteni 13:9,12). O implicație practică a acestui fapt este că recunoașterea anumitor elemente interpretabile în profeția biblică nu indică nicidecum o culpă sau slăbiciune din partea cercetătorului, cât un semn al prudenței acestuia în a nu se avânta în interpretări specula-

tive.⁵ Într-o măsură considerabilă, acest contrast dintre Evanghelie și literatura apocaliptică confirmă tiparul de lucru divin, și anume că acele adevăruri care privesc salvarea noastră Dumnezeu le-a descoperit plenar, pe când despre unele elemente profetice, precum cele legate de „vremuri și soroace”, Isus a lămurit că „nu este treaba voastră (...); pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa” (Faptele 1:7) și, prin urmare, ar trebui să ocupe un loc secundar în pregătirea pentru advent.

Mesaj universal; mesaj limitat

O comparație între Evanghelie și literatura apocaliptică în ceea ce privește relevanța acestora în timp și spațiu evidențiază diferențe noi. În raport cu timpul, Evanghelia este caracterizată ca fiind veșnică (Apocalipsa 14:6), în acord cu taina iubirii incomensurabile a lui Dumnezeu, care se întinde „din veșnicie în veșnicie” (Psalmii 90:2; 1 Ioan 4:8; Ieremia 31:3). După cum am precizat mai sus, substanța Evangheliei constă în descoperirea iubirii Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt pentru rasa umană căzută în păcat. Punctul de plecare al acestei iubiri este inima Tatălui, care „atât de mult a iubit lumea”, încât „a dat pe singurul Lui Fiu”

(Ioan 3:16).⁶ Ca Unul căruia I s-a dat stăpânire peste propria-i viață, „am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10:18), Isus propunea înaintea discipolilor Săi propriul exemplu de iubire jertfitoare: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu” (Ioan 15:12-14). La rândul Său, Duhul Sfânt participă în realizarea Evangheliei veșnice rodind în inimile oamenilor dragostea (Romani 5:5; Galateni 5:22). Cu privire la o astfel de iubire zămislită, dovedită și împărtășită în și prin Triunitatea divină⁷ se aplică cugetarea teologică paulină: „Dragostea nu va pieri niciodată” (1 Corinteni 13:8).

Dacă valoarea timpului derivă din ocuparea acestuia cu acțiunile verbului „a iubi”, în termeni biblici, putem vorbi despre spațiu („lumea și cei ce o locuiesc”; Psalmii 24:1) ca fiind încărcat cu conținut doar atunci când acesta se deschide și teaurizează slava lui Dumnezeu descoperită prin Evanghelie. Din acest motiv, în context escatologic, Isus sublinia rolul de martor universal al Evangheliei, motiv pentru care aceasta „va fi propovăduită în toată lumea” (Matei 24:14). Același concept se regăsește în mesajul apoteotic al cărții Apocalipsa,⁸ în care, cititorii sunt informați că „Evanghelia veșnică” va fi vestită „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (14:6).

Prin contrast, o analiză a literaturii apocaliptice descoperă anumite limite ale acestor compoziții în raport cu timpul și spațiul. În timp ce Evanghelia înglobează peste timp un mesaj „veșnic”, un inventar al vestirilor profetice relevă segmente de timp neacoperite de asemenea predicții.⁹ O astfel de observație conduce la două interpretări opuse. Mai întâi, cu referire la generațiile care nu au beneficiat de predicții apocaliptice care să includă perioade de timp profetic¹⁰, s-ar putea obiecta că acestea au fost private de un mijloc revelațional și, implicit, comparativ cu alte generații, dezavantajate în procesul pregătirii. Cea de-a doua direcție interpretativă, sugerată și acceptată de altfel în studiul de față, explică tăcerea apocaliptică în anumite segmente de timp ca pe un indiciu cu privire la rolul secundar pe care oracolele escatologice le îndeplinesc în pregătirea fiecărei generații pentru advent. Din această perspectivă, în timp ce economia revelației divine operează în istoria rasei umane după principiul care facilitează fiecărei generații accesul la cunoașterea planului de salvare a omului din păcat, vestirile apocaliptice sunt secundare acestui principiu și condiționate temporal de un anumit con-

text socio-istoric în care poporul lui Dumnezeu se găsește. Acest aspect secundar asociat literaturii profetice este surprins în afirmația paulină: „Prorociile se vor sfârși” (1 Corinteni 13:8).¹¹

În raport cu spațiul, discursurile apocaliptice includ selectiv anumite națiuni, iar destinatarul mesajului îi vizează pe aceia care deja au o cunoaștere despre Dumnezeu și compun poporul Lui. Așadar, în timp ce Evanghelia angajează fiecare națiune și individ într-un dialog cu privire la salvare, viziunile profetice din cartea Daniel se limitează la includerea anumitor superputeri¹² care interferează cu planurile lui Dumnezeu în istorie și afectează negativ soarta poporului Lui. Un ast-

fel de context socio-istoric ostil creează urgența unui mesaj de încurajare, discursurile apocaliptice constituind mijlocul prin care vâlul istoriei este dat la o parte pentru ca poporul lui Dumnezeu să poată descifra tainele viitorului și răsplata pe care acesta le-o rezervă. Prin urmare, nu este prea mult în a afirma că, în linii generale, în timp ce destinatarul vizați de oracolele apocaliptice sunt copiii lui Dumnezeu care traversează vremuri tulburi și persecuții, adresanții Evangheliei sunt oamenii de pretutindeni. ■

Daniel Olariu este pastor și predă limba ebraică și cursuri de Vechiul Testament la ITA, Cernica.

**DISCURSURILE
APOCALIPTICE
CONSTITUIE
MIJLOCUL PRIN
CARE VĂLUL
ISTORIEI ESTE
DAT LA O PARTE
PENTRU CA PO-
PORUL LUI DUM-
NEZEU SĂ POATĂ
DESCIFRA TAINE-
LE VIITORULUI
ȘI RĂSPLATA
PE CARE ACESTA
LE-O REZERVĂ.**

¹ Vezi articolul „Relația dintre Evanghelia și literatura apocaliptică (I)” *Curierul Adventist* 2016 (nr. 4, apr.), 10–11.

² Scripturile ebraice abundă în pasaje cu conotații mesianice, acestea găsiindu-se în fiecare din cele trei secțiuni ale canonului ebraic: Legea, Profetii și Scrieri. Pentru un studiu dezvoltat cu privire la profețiile mesianice în cele trei secțiuni, vezi E. W. Hengstenberg, *Christology of the Old Testament* (Grand Rapids, MI: Kregel Publications, 1970).

³ Această caracteristică a scrierilor sacre este fundamentată de însăși remarca hermeneutică oferită de Isus ucenicilor Săi, pe drumul spre Emaus și la cina cu „pește fript și fagure de miere”: «O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii! Nu trebuia să suferă Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?» Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El³; „Iată ce vă spunem când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi” (Luca 24:25–27, 44).

⁴ De asemenea, vezi cuvintele îngerului care anticipează programatic conținutul misiunii lui Isus: „Ea va naște un Fiu și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1:21).

⁵ În acest sens, cercetătorul onest nu are nicio dificultate în a coabita cu anumite pasaje profetice care ridică probleme în interpretare, întrucât metodologia acestuia integrează principiul divin din Deuteronomul 29:29, care este aplicabil și studiului literaturii apocaliptice: „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeu-lui nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia”.

⁶ Este o tendință nefericită aceea ca, în discursul teologic cu privire la *soteriologie*, să se acorde doar o atenție minimă rolului Tatălui. Pe lângă referința citată mai sus, cunoscută de altfel ca „textul de aur” al Bibliei, mesajul Noului Testament surprinde adevărul cu privire la inima iubitoare a Tatălui sub diverse aspecte. De exemplu, vezi descoperirea cu privire la caracterul Tatălui reflectat în Predica lui Isus de pe Muntele Fericirilor (Matei 5:48; 6:4,6,18,26, etc.), în parabolele evangheliilor sinoptice (Luca 11:5–13; 15:11–32 etc.) sau în discursurile iohanine (Evanghelia după Ioan 13–17 etc.).

⁷ Pentru o discuție cu privire la argumentul *ontoagapic* care să descrie Dumnezeirea ca subzistând într-o relație trinitariană, vezi Zoltán Szalos-Farkas, *Dumnezeu, Scriptura și Biserica: Tratat de teologie, hristologie și spiritualitate* (București: Editura Universitară, 2013), 116–120.

⁸ Cu privire la faptul că pericopa din Apocalipsa 14:6–12 se încadrează structural în centrul acestei compoziții literale, Jon Paulien notează: „În centrul cărții Apocalipsa se conturează marea

bătălie finală dintre balaur și rămășiță. Această secțiune [Apocalipsa 12–14], cu mesajul celor trei îngeri, este ceea ce întregă structura tinde spre și dinspre. Este cheia înțelegerii întregii cărți. Iar centrul centrului este mesajul celor trei îngeri (Apoc. 14:6–12). Aici, Dumnezeu își prezintă agenda pentru evenimentele finale ale istoriei pământului”. Cf. *The Deep Things of God* (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2004), 122.

⁹ Dacă la alcătuirea unui asemenea inventar am lua în considerare strict oracolele apocaliptice canonice, acesta ar include doar secțiunile Daniel 7–12 și Apocalipsa 4–22. Cu toate acestea, caracteristicile genului literar apocaliptic sunt vizibile și în alte cărți veterotestamentare precum Ezechiel; Zaharia 1–6,9–14; Isaia 24–27,56–66 (cf. Paul. D. Hanson, „Apocalypses and Apocalypticism”, *The Anchor Bible Dictionary* 1:279, 281). Chiar dacă am lua în calcul activitatea profeților clasici și, implicit, profetismul acestora, istoria sacră înglobează mai departe porțiuni de timp caracterizate de tăcere profetică.

¹⁰ Registrul intervalelor de timp profetic în cărțile Daniel și Apocalipsa contabilizează perioade de timp precum „o vreme, două vremi și o jumătate de vreme”, „patruzeci și două de luni” (Daniel 7:25; 12:7; Apocalipsa 13:5), „două mii trei sute de seri și dimineți” (Daniel 8:14), „șaptezeci de săptămâni” (Daniel 9:24), „o mie două sute nouăzeci de zile” (Daniel 12:11), „o mie trei sute treizeci și cinci de zile” (Daniel 12:12), „zece zile” (Apocalipsa 2:10), „cinci luni” (Apocalipsa 9:5), „ceasul, ziua, luna și anul” (Apocalipsa 9:15). Pentru o interpretare istorică a acestor perioade de timp, vezi comentariile (în limba română) a cărților Daniel și Apocalipsa de către Dumitru S. Popa, *Daniel*, vol. 2, (București: Viață și Sănătate, 2004) și Jean Vuilleumier, *Apocalipsul* (București: Editura Expansion-Armonia, 1996).

¹¹ De asemenea, în cadrul spiritualității adventiste, sintagma apocaliptică „nu va mai fi nicio zăbavă” (Apocalipsa 10:6) a fost interpretată ca făcând referire la absența unor perioade de timp profetic care să se întindă dincolo de anul 1844. Vezi Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ* (Berrien Springs, MI: Andrews University Press), 320–321, 324–325.

¹² În abordarea istoricistă, cele patru tablouri profetice ale cărții Daniel (capitolele 2, 7, 8 și 11), aduc în prim-plan superputerile: Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma (în ambele faze ale evoluției ei istorice, păgână și papală). Pentru o analiză amănunțită cu privire la rațiunile din spatele adopției succesiunii acestor imperii în interpretarea istoricistă, comparativ cu poziția preteristă, vezi William H. Shea, „Why Antiochus IV Is not the Little Horn of Daniel 8”, în *Selected Studies on Prophetic Interpretation*, ed. Frank B. Holbrook, Daniel and Revelation Committee Series 1, (Silver Springs, MD: Review and Herald, 1992), 31–66.

DE CE SĂ NE PIERDEM SINGURI?

O DISCIPLINĂ DE SINE FERMĂ VA CONTRIBUI LA ÎNFĂPTUIREA CAUZEI LUI DUMNEZEU MAI MULT DECÂT ELOCVENȚA ȘI DECÂT CELE MAI STRĂLUCITE TALENTE*

Aș dori prin ideile acestui articol să vă aduc în atenție importanța conceptului de autoeducare. Această învățătură este susținută cu prisosință atât de Biblie, cât și de Spiritul Profetic. Domnul ne spune în Isaia 1:16-17 nu numai să încetăm să facem răul, ci și: „Învățați-vă să faceți binele...” Cu alte cuvinte, autoeducați-vă gândirea și, cu ajutorul Duhului Sfânt, faceți ceea ce știți că este bine.

Unde este autoeducare, este și implicare. Unde este doar educare, cel mai probabil nu va fi implicare.

Domnul Isus insistă neîncetat pe această temă a autoeducării pentru a înțelege și a face: „Uitați-vă la păsările cerului... Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp” (Matei 6:26,28). „Luați seama la ce auziți. Cu ce măsură veți măsura, vi se va măsura și vi se va da mai mult” (Marcu 4:24). Apostolii ne trimit și ei la acest exercițiu pedagogic al creșterii spirituale: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștiți...” (2 Petru 1:5-8).

Ellen White subliniază de nenumărate ori acest principiu: „Să privim la pietrele monumentale de aducere aminte a ceea ce a făcut Domnul pentru a ne mângâia și pentru a ne salva din mâna nimitorului. Să păstrăm vii în memoria noastră toate dovezile de îndurare și har pe care Dumnezeu le-a manifestat față de noi...” (*Calea către Hristos*, cap. „Ce să facem cu îndoiala”). „O disciplină de sine fermă va contribui la înfăptuirea cauzei lui Dumnezeu mai mult decât elocvența și decât cele mai strălucite talente.” (*RH*, 28 iulie 1896)

Cum funcționează acest concept al autoeducării? De exemplu, știm cu toții că ar fi bine să traversăm strada doar prin locul marcat. Dar deseori, privim în stânga și în dreapta și traversăm strada grăbiți prin locuri nepermise. Să luăm acum cazul unui cetățean care întotdeauna respectă legea circulației. El nu va trece niciodată decât prin locurile marcate. Care este explicația? Cetățeanul acesta s-a autoeducat. Să fie oare vor-

ba doar de o diferență de calitate a educației? Da, cetățeanul corect este obișnuit să se autoeduce. Adică a urmărit cu seriozitate împlinirea cerințelor în care a fost educat. Toți știm că ceasul de devoțiune și dedicare zilnică este vital pentru a avea zile în care suntem binecuvântați și pentru a fi o binecuvântare. Și totuși cei mai mulți nu reușesc în punctul acesta. De ce? Nu-și impun un program concret, zilnic, de părtășie cu Domnul. Fără disciplină, toată educația din Cuvânt rămâne la faza de teorie.

Autoeducarea este momentul în care fecioarele înțelepte toarnă untdelemn în candelarele lor ca să lumineze. Așa trebuie înțeles îndemnul: „Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura (Luca 6:38). Duhul Sfânt ne ajută să înțelegem voia lui Dumnezeu, împlinind-o dintr-o motivație curată, pentru că știm că așa este bine și nu putem face altfel. Deci care este deosebirea dintre un frate care are zilnic pus deoparte un ceas de devoțiune personală și un alt frate care nu are această deprindere? Primul s-a autoeducat în direcția devoțiunii zilnice, pe când al doilea a rămas la stadiul de „ar trebui”.

Domnul, fiindcă ne iubește, ne-a dăruit mesajul către Laodiceea (Apocalipsa 3:14-22). Nu s-ar putea spune că laodiceeanul nu cunoaște cerințele Cuvântului lui Dumnezeu, dar i se reproșează că, în loc să fie plin de zel sfânt în trăire, este mai mult într-o stare de neascultare de Cuvânt. Este de fapt într-o stare de neimplicare. Să urmărim câteva exemple biblice.

Păcatul înșelăciunii i-a adus multă suferință lui Iacov și familiei lui. Să mă autoeduc, prin rugăciune și veghere, să nu practic acest păcat. Pentru mine să nu existe ideea de a înșela pe cineva.

Prin păcatul îngăduinței și delăsării, Eli și-a pierdut familia. Să veghez ca să nu fac aceeași greșală. Pentru mine, îndrumarea și creșterea spirituală a copiilor să fie prioritară. Păcatul fricii i-a atins pe Aaron, Ilie, Petru și ceilalți apostoli.

Să cultiv o atitudine de curaj și statornicie, și nu de frică. Păcatul mâinii l-a costat mult pe Moise, cel mai blând om de pe fața pământului: să lucrez la acest capitol, ținând la îndelunga răbdare. Și tot așa cu păcatul iubirii de bani, al iubirii de lume, imoralității, idolatriei, neatenției...

Observăm că lipsa de autoeducare duce la o neimplicare în a trăi potrivit cerințelor lui Dumnezeu. Ascultăm o predică și facem aprecieri: „A fost bună” sau „a fost așa și așa”, în loc să spunem: „Astăzi m-am întâlnit cu Domnul prin Cuvântul Său, și Duhul Sfânt mi-a reamintit câteva lucruri. Trebuie să mă autoeduc și, cu ajutorul Duhului Sfânt, să le practic.”

Problema neimplicării se extinde și în ceea ce privește spiritul misionar. Desigur, suntem de acord că trebuie să facem ceva pentru lumea care moare, și totuși cei mai mulți nu facem nimic. Dar ce am putea face? Să ne rugăm acasă, în grupe mici, în adunări, să facem vizite misionare. De ce cei mai mulți nu facem aceste lucruri? Nu am învățat importanța autoeducării. Ce folos că știm ce ar trebui să facem, dacă nu ne autoeducăm, dacă nu ne dăm „toate silințele” să și trăim potrivit luminii pe care o avem?

Mânia lui Dumnezeu împotriva celor care nu se implică este cumplită. Suntem considerați blestemați pentru că, prin neimplicarea noastră, se pierd vieți care altfel ar fi salvate:

„Blestemați pe Meroza, a zis Îngerul Domnului, blestemați, blestemați pe locuitorii lui, căci n-au venit în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului, printre oamenii viteji” (Judecători 5:23).

În cartea Judecătorii este episodul cu femeia care a fost siluită până când a murit și războiul care a urmat (cap. 19-21). La final, s-a constatat că locuitorii din Iabesul Galaadului (Judecători 21:8-10) au stat nepăsători și nu s-au implicat pentru a ajuta poporul Domnului în lupta împotriva celor din Benjamin. Motivele pot fi diverse. Dar au fost pedepsiți îngrozitor. Neimplicarea lor a fost cauza pierderii multor vieți. Ei nu s-au autoeducat să-și înțeleagă datoria și să o împlinească. Comoditatea, neimplicarea i-a pierdut pe toți (v. 10). Nu practicau autoeducarea în a fi receptivi la apelurile Duhului

Sfânt. Aceasta înseamnă să ai ochi și să nu vezi, să ai urechi și să nu auzi.

Iată cum ne pierdem singuri, fiindcă nu ne autoeducăm ca să trăim lumina pe care o avem și să ne implicăm. Deși știm că datoria noastră este să pregătim lumea pentru a doua venire a Domnului, aducând semenii la cunoștința adevărului, nu ne-am autoeducat în împlinirea acestei datorii. Și astfel ne pierdem singuri.

Să ne autoeducăm în a auzi glasul Domnului și a-l împlini. Fraților, ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu fără a-l trăi este o cumplită autoamăgire și o pierdere veșnică. Dacă nu ne autodisciplinăm ca să spunem asemenea lui Isus: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui”(Ioan 4:34), sau ca apostolul Pavel: „Pentru mine, a trăi este Hristos”(Filipeni 1:21), suntem în afara credinței lui Hristos. Haideti să ne autoeducăm! Să ne deprindem a împlini Cuvântul până ne vom considera „morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu”(Romani 6:11). ■

Ioan Grama este pastor în Conferința Transilvania de Sud.

**LIPSA DE
AUTOEDUCARE DUCE
LA O NEIMPLICARE
ÎN A TRĂI POTRIVIT
CERINȚELOR LUI
DUMNEZEU ȘI
ÎN CEEA CE PRIVEȘTE
SPIRITUL MISIONAR.**

(VI) SANCTUARUL, ÎNTRE AGITAȚII, CERCETARE ȘI APATIE (1956–2016) PARTEA I

În articolele anterioare, am expus originea, dezvoltarea și provocările doctrinei sanctuarului și a judecății de cercetare, până la apariția Comitetului Daniel (1961–1966) și la provocările ulterioare din America, până în 1980. În articolul de față, vom trece în revistă criza teologică referitoare la doctrina sanctuarului, escatologie și îndreptățirea prin credință, începută în Australia (1956), continuată în America și cum s-a rezolvat sau nu s-a rezolvat ea până astăzi.¹

Agitația lui Bob Brinsmead

Pe la 1956, R. A. Greive, președinte de conferință în Australia, adoptase punctul de vedere al evanghelicilor, cu privire la îndreptățire, ispășire, sanctuar și judecată.² Greive s-a simțit încurajat și de scrierile lui R. A. Anderson, precum și de corespondența cu acesta, care avertiza împotriva literalizării excesive a elementelor sanctuarului ceresc. Odată cu respingerea înțelegerii adventiste a acestor doctrine referitoare la mântuire, Greive diminuea și autoritatea profetică a E. G. White. În cele din urmă, Greive a fost concediat, iar criza provocată de poziția lui a atras de asemenea concedierea mai multor pastori și retragerea unor membri laici.

În opoziție cu președintele Greive, Robert Brinsmead („Bob”), absolvent de teologie la Avondale, devenise pe la 1958 un mare agitator al perfecționismului mistic, preocupat intens de scrierile E. G. White și dezvoltând teologia lui Wieland și Short, inclusiv interesul pentru scrierile lui Jones și Waggoner. A acceptat noua poziție despre natura umană perfectă a lui Isus, precum și afirmația Spiritului Profetic, că în timpul strâmtorării, după încheierea timpului de har pentru omenire, sfinții vor trebui să stea înaintea lui Dumnezeu fără mijlocitor pentru păcate.

Încercând să armonizeze cele două idei, Brinsmead a ajuns la concluzia că, deoarece noi, păcătoșii, avem o natură diferită de a lui Isus, singura posibilitate de a putea sta fără mijlocitor înaintea

lui Dumnezeu în cele din urmă ar fi printr-o lucrare specială făcută de Dumnezeu în ființa umană: „Rădăcina păcatului (numită uneori păcatul original, natura păcătoasă, păcatul înăscut etc.) va fi cu totul eradicată în viața sfinților care rămân în viață, prin lucrarea lui Isus de ispășire finală în Sfânta Sfințelor sanctuarului ceresc.” Această lucrare, explica Brinsmead, nu este rodul sfințirii sau al unor eforturi umane, ci o lucrare supranaturală, imediat înainte de „închiderea harului”, în puterea ploii târzii.

Brinsmead lega această experiență mistică de doctrina sanctuarului, pe care el o aplica atât templului ceresc, cât și psihicului uman. Cele două compartimente ale sanctuarului noului legământ corespundeau în opinia lui conștiinței și subconștiinței. Astfel, el venea în opoziție cu teologia sistematică (reprezentată de profesorul său Desmond Ford) și cu administrația bisericii (reprezentată de L. C. Naden, președintele Diviziunii), care susțineau, pe drept, că natura păcătoasă nu se schimbă înainte de ziua învierii.

Agitația a fost fără precedent în Australia. În 1961, Brinsmead a fost exclus, împreună cu fratele său (tot seminarist), după care au fondat împreună o asociație religioasă cu centrul în America: The Sanctuary Awakening Fellowship, care susținea seminarii și tabere cu mare influență. Pentru mulți credincioși, mesajul lui Brinsmead era o veste bună. Anumiți slujitori ai bisericii au fost influențați de vederile lui. Peter Jarnes, profesor de teologie de la Union College (Nebraska), un admirator al lui Brinsmead, a scris atrăgătorul eseu „The Sanctuary Restored” (1968). Renumiții teologi Hans LaRondelle, Edward Heppenstall, de la Universitatea Andrews, precum și Raymond Cottrell au încercat să-l potolească pe Brinsmead și se pare că dialogul cu ei nu a fost zadarnic.

După 1970, în urma corespondenței cu profesorul Desmond Ford, de la Avondale, care îl îndemnase pe Brinsmead să citească scrierile marilor reformatori, începând cu Luther, agitația ia o nouă turnură. Brinsmead renunță la specificul

istoric adventist, păstrând doar specificul protestant: Evanghelia îndreptării prin credință și certitudinea mântuirii – fără sanctuar, fără 1844, fără judecată de cercetare, fără închiderea ușii harului etc. A început să publice revista *Present Truth*, căreia în 1978 i-a schimbat numele în *Verdict*, și prin care își disemina noua evanghelie. În aceeași perioadă însă, și-a schimbat tot mai mult convingerile. După ce a renunțat la doctrina sanctuarului, a renunțat și la Sabat, și la Spiritul Profetic. A devenit apoi tăcut și neimplicat timp de zece ani, după care a adoptat ca filosofie de viață etica umanistă și ecologia.

Cutremurul Desmond Ford

Fără îndoială, cea mai mare zguduire a bisericii pe tema doctrinei judecății de cercetare și a sanctuarului a fost cauzată de teologia lui Desmond Ford (n. 1929). Născut și educat în Australia, din părinți nereligioși, care au divorțat când el avea nouă ani, Desmond Ford a fost influențat însă de rude adventiste încă din copilărie și, fiind de pe atunci un mare cititor, a început să citească Biblia, scrieri creaționiste și mai târziu cărțile lui Ellen White. A trăit o viață aspră în anii crizei economice, a muncit de la vârsta de 15 ani într-o tipografie, ca să se întrețină. A făcut școală pe sărite, dar mai ales a citit pe nerăsuflăte tot felul de cărți. Cartea *Tragedia veacurilor* l-a adus la convertire și, în ciuda opoziției familiei, s-a dedicat slujirii Evangheliei și a primit botezul la vârsta de 17 ani.

În 1947, D. Ford se înscria la cursurile teologice ale Colegiului Avondale. Lipsit de suportul familiei, s-a întreținut lucrând la ferma școlii, făcând colportaj și folosind orice altă ocazie de a munci. Student foarte talentat, dar și pasionat, nu doar că a avut cele mai mari note, dar în timpul studenției a și predicat în comunități, a scris articole pentru revistele bisericii și a condus studii biblice cu studenții. Din 1950, a lucrat ca ajutor al evanghelistului G. Burnside, intrând însă în conflict cu stilul aspru, fundamentalist și dogmatic al acestuia. A lucrat apoi mulți ani ca pastor și evanghelist de succes și, între timp, s-a căsătorit cu Gwen, o fostă colegă, foarte credincioasă.

După hirotonire și-a încheiat studiile la Avondale (1959), apoi a făcut un doctorat în America (1961) și altul în Anglia (1972), specializându-se în omiletică, evanghelizare și escatologie apocaliptică. Între 1961 și 1977 a fost șef al Catedrei de teologie la Avondale și membru al Comitetului de Cercetări Biblice al Diviziunii. În această perioadă,

soția sa, Gwen, a murit (1970), lăsându-l cu trei copii. A urmat căsătoria cu Gillian, care i-a fost alături toată viața, chiar ca autoare de articole teologice.

În Australia, Ford a fost principalul oponent al lui Brinsmead în perioada perfecționistă a acestuia. Ford își dezvoltase gândirea în contextul noului val teologic, de după Andreasen, care respinge vechea teologie a naturii păcătoase asumate de Isus prin naștere, și care de asemenea respinge ideea sfințirii desăvârșite (fără păcat) a credincioșilor din ultima generație (adică cei care nu vor vedea moartea).

În război cu aceste opinii înrădăcinate ale apologeților adventismului istoric, Ford predica îndreptățirea numai prin credința în Hristos, afirmând că aceasta este adevărata și întreaga Evanghelie. Ca predicator al Evangheliei, Ford a fost unul dintre vorbitorii cei mai cuceritori și mai neobosiți, entuziasmând multă lume cu mesajul său distinct hristocentric. Ca scriitor, de asemenea, Ford a excelat, scriind multe articole și aproape 30 de cărți (teologie, spiritualitate, viață). Indiferent de subiectul prezentat, el nu aborda un stil academic, uscat, ci unul literar, viu și atrăgător.

Din nefericire însă, Ford rămâne în istoria AZS în special ca teologul care a încercat să dea lovitură de grație doctrinei sanctuarului și a judecății. Cazul este frapant, tocmai pentru că, inițial, Ford a fost un apărător al doctrinei sanctuarului și judecății. În 1959 și 1969 publicase deja două cărți pe subiectul Daniel 8:14. Între anii 1960 și 1979, a semnat 39 de articole originale în *Ministry*, multe dintre ele pe aceeași temă a sanctuarului și a judecății, în apărarea „principiului zi-an” și a aplicării profeției din Daniel 8:14 la 1844.³ În 1978 a publicat comentariul său la cartea lui Daniel, iar în 1982, un comentariu la Apocalipsa, în două volume.

Scrierile lui Ford din acea perioadă, inclusiv articolele din *Ministry*, exprimă și unele interpretări diferite de cele istorice, cum ar fi ideea că în Daniel 8:14, *nisdaq* ar trebui tradus „îndreptătit/răzbunat (en. *vindicated*)”, având un sens judiciar, așa cum arată toate dicționarele, și că acest sens este explicat în Apocalipsa 6:10-11; că în Daniel 11:21-35 este descrisă persecuția lansată de Antioh Epifanul; că descrierea Noului Ierusalim sugerează identitatea sanctuarului. Dar unele din

CA PREDICATOR AL EVANGHELIEI, FORD A FOST UNUL DINTRE VORBITORII CEI MAI CUCERITORI ȘI MAI NEOBOSIȚI, ENTUZIASMÂND MULTĂ LUME CU MESAJUL SĂU DISTINCT HRISTOCENTRIC. DIN NEFERICIRE ÎNSĂ, FORD RĂMÂNE ÎN ISTORIA AZS ÎN SPECIAL CA TEOLOGUL CARE A ÎNCERCAT SĂ DEA LOVITURA DE GRAȚIE DOCTRINEI SANCTUARULUI ȘI A JUDECĂȚII.

**FORD S-A
EXPRIMAT CA-
TEGORIC ÎMPO-
TRIVA DOCTRINEI
SANCTUARULUI,
AȘA CUM ERA
EXPLICATĂ DE
E. G. WHITE, ȘI
MAI ALES ÎMPO-
TRIVA JUDECĂȚII
DE CERCETARE,
CARE AR SUB-
MINA CREDINȚA
ÎN MÂNTUIREA
„NUMAI PRIN
HAR”, „ÎN AFARA
FAPTELOR”.
ÎN URMA ACESTEI
CONTROVERSE,
LUI FORD I S-A
RETRAS AUTORI-
ZAȚIA DE PASTOR
ȘI ACREDITAREA
DE PROFESOR ÎN
BISERICA AD-
VENTISTĂ.**

interpretările lui Ford erau destul de stranii, de exemplu: că Daniel 9:24 s-ar referi la aceeași judecată anunțată în Daniel 7:9-10 și 8:14, adică la marea Zi a Ispășirii, și că cele 70 de săptămâni ar avea două aplicații, una la prima venire a lui Isus, cealaltă la a doua venire.

Când s-a întors la catedră în Avondale (1961), Ford s-a consultat cu David Sibley, unul dintre liderii Diviziunii (Austral-Asia), cu privire la strategia de predare a doctrinei sanctuarului: s-o prezinte cu argumentele tradiționale sau s-o prezinte în mod realist, constructiv-critic, cum se cuvine mediului universitar? Sibley, care cunoscuse de aproape cazurile lui Fletcher și Greive (lideri australieni care se poticniseră de doctrina sanctuarului), și care recunoștea că unele din obiecțiile aceluia erau valide, l-a sfătuit pe Ford să introducă în pregătirea studenților și a pastorilor cunoștințele pe care deja le publicase în *Ministry*.

Învățătura și predicarea lui Ford au stârnit opoziție în Australia. S-a format un grup de laici, evangheliști și pastori pensionari, sub conducerea lui J. W. Kent, G. Burnside, A. C. Needham, cunoscuți sub numele de Concerned Brethren („Frații îngrijorați”), care au cerut în scris demisia lui Ford. Principala acuzație era culoarea Evangheliei („îndreptării prin credință”) predicate de profesorul Ford. Se adăugau și acuzații privitoare la felul în care acesta vedea doctrina sanctuarului, teologia inspirației și vârsta pământului. În 1976, liderii bisericii din Australia au organizat o întâlnire între Comitetul de Cercetări Biblice și „Frații îngrijorați”, după care a avut loc o întâlnire istorică a unui grup de lideri și teologi la Palmdale (California), unde teologia lui Ford a fost în centrul atenției. Consensul obținut asupra „îndreptării prin credință” a rămas cunoscut ca Declarația de la Palmdale,

Discuții între Ford și „Frații îngrijorați” au avut loc și în 1977. Ca urmare, conducerea bisericii le-a interzis lui Kent și Burnside să mai predice, din cauza opoziției continue față de Ford. Ca reacție față de critici totuși, biserica l-a detașat pentru trei ani pe Desmond Ford în America, la Pacific Union College, unde avea să predea multe discipline de teologie biblică, apologetică și Daniel și Apocalipsa. În 1979, Ford a fost invitat să prezinte un subiect la Asociația Forumurilor Adventiste, care se întâlnea atunci în campus, pentru o dezbatere asupra capitolului 9 din Evrei. Subiectul lui Ford a fost (în traducere): „Judecata de cercetare – piatră de hotar teologică sau necesitate istorică?” Ford a insistat că această doctrină ar fi antievangelică, deoarece ar răpi certitudinea

personală a mântuirii; că ar nega finalitatea crucii, atotștiința lui Dumnezeu și realitatea credinței mântuitoare; că inspiră teamă, și nu bucuria unei vești bune. Dar este oare Evanghelia o veste bună pentru indulgența naturii inferioare a omului sau mai degrabă pentru conștiința care regretă?

Discursul a avut mare audiență și a stârnit senzație. Un alt profesor (Eric Syme) a luat cuvântul de asemenea pentru a-și exprima acordul de principiu cu expunerea lui Ford, după care a avut loc o lungă sesiune de întrebări și răspunsuri. Dar evenimentul a stârnit și îngrijorări legitime. Ca urmare, Ford a fost chemat la sediul Conferinței Generale, unde i s-a dat o vacanță de șase luni, pentru a-și pune în scris vederile. Rezultatul a fost un manuscris de aproape 1 000 de pagini, în care profesorul își argumenta poziția cu exegeza biblică, cu scrierile lui Ellen White și cu istoria adventistă, de pe poziții adventist-progresive și evanghelice.⁴

Un grup de 114 teologi și lideri adventiști, între care și președintele Neal Wilson, s-au întâlnit cu Desmond Ford între 11 și 15 august 1980, la Glacier View (Colorado).⁵ Aici, Ford s-a exprimat categoric împotriva doctrinei sanctuarului, așa cum era explicată de E. G. White, și mai ales împotriva judecății de cercetare, care ar submina credința în mântuirea „numai prin har”, „în afara faptelor”. A aruncat cheia zi-an pentru interpretarea timpului apocaliptic, ca pe o simplă cărjă istorică. Poziția hipercritică a lui Ford l-a șocat până și pe mentorul său, Heppenstall.

Nu este de mirare că, în urma acestei controverse, lui Ford i s-a retras autorizația de pastor și acreditarea de profesor în Biserica Adventistă. Declarația de consens acceptase poziția lui Ford în unele privințe, dar existau și destule dezacorduri. Punctele de acord și dezacord au fost publicate în ediția specială a revistei *Ministry*, din octombrie 1980.⁶

În același timp, în Australia, opoziția față de teologia lui Ford continua. În 1979 luase ființă Asociația Laicilor Adventiști (traducere) în scopul contracarării influenței acestei teologii. Diverși profesioniști conservatori, inclusiv pastori și teologi din Australia și America (e.g. Colin Standish, Ralph Larson, Mervyn Maxwell, Leroy Moore, Dennis Priebe, George Burnside, Austin Cooke) au fost invitați să vorbească la întâlnirile săptămânale ale asociației, în apropiere de Sidney. Asociația a publicat apoi revista *Landmarks* („Pietre de hotar”).

În anul 1986, asociația s-a dizolvat, dar opoziția față de Ford și față de așa-numita „nouă

teologie” (reprezentată de cartea *Questions on Doctrine*) a continuat prin intermediul Institutului Independent Hartland (America) și prin revistele diverselor grupuri independente din America și Australia (*Our Firm Foundation, Anchor, Pilgrim's Rest, Waymarks, Quo Vadis, Steps to Life* etc.). Cei mai cunoscuți apărători ai „vechii teologii” (moștenirea lui Andreasen) în generația noastră sunt grupurile reprezentate de frații Standish (Hartland Institute), Ralph Larson, Vance Ferrell, Kevin Paulson, Larry Kirkpatrick etc.

Demiterea lui Ford a stârnit nemulțumiri printre simpatizanți săi și printre credincioșii care aveau deja vederi evanghelice sau mai liberale. Mici grupuri de adventiști s-au coalizat într-o mișcare cunoscută drept Adventiștii Evanghelici. Nu puțini pastori și absolvenți de teologie au părăsit slujirea bisericii. Charles Wheeling (1980), de exemplu, a respins codul zi-an și împlinirea profeției din Daniel 8:14, arătând că profeția se va împlini în viitor, că berbecul și țapul din Daniel 8 ar simboliza Iranul și, respectiv, Occidentul creștin în frunte cu SUA.

Dale Ratzlaff, pastor și profesor de Biblie din California, acuzând administrația că l-ar fi nedreptățit pe Desmond Ford și profesând un evangelicalism tot mai antiadventist, bazat pe ceea ce el numea „noul legământ” al scrierilor lui Pavel, a fost îndepărtat din biserică în 1981. Ratzlaff și-a fondat apoi o misiune independentă (Life Assurance Ministries), care constă în publicații și conferințe îndreptate împotriva adventiștilor. Ținta specială a criticilor lui Ratzlaff este doctrina din Daniel 8:14, Spiritul Profetic și Sabatul. El continuă să facă antireclamă adventismului, pe care-l consideră un cult sectar, avertizând atât pe adventiști, cât și pe neadventiști împotriva credinței noastre. Ford însuși a scris o carte în apărarea Sabatului, în opoziție cu Ratzlaff.

Jerry Gladson, fost profesor de teologie la Southern College, are o istorie asemănătoare. Gladson a ajuns în conflict cu colegii, în special cu Gerhard Hasel, pe tema doctrinei sanctuarului și a judecății. În final a părăsit biserica și și-a scris povestea într-o carte (2000).

Ford a început să publice o revistă personală și să circule prin America, apoi prin Australia, ca invitat la diverse adunări adventiste neoficiale. În ultimii ani, după întoarcerea în Australia, s-a retras din biserică. Ford și-a păstrat convingerile adventiste în mare măsură: a rămas un mare apărător al Sabatului și al reformei sănătății, crede în necesitatea sfințirii, și-a păstrat în oarecare măsură respectul pentru darul profetic al lui E. G.

White, dar a fost atât de influențat de teologia protestantă, încât a renunțat la interpretările apocaliptice pe care le apărase cândva, iar în ultimii ani, nu mai crede în profeția cronomesianică din Daniel 9.⁷

Pe valul de apostazii generate de episodul Ford, au apărut și acuzațiile lui Walter Rea Jr. (1982) și Fred Veltman (1988),⁸ că E. G. White ar fi „plagiat”, discreditând astfel darul profetic. Aceste acuzații însă primiseră deja replici pe măsură încă din 1981. Din punct de vedere legal, aceste acuzații au fost respinse de juristul catolic Vincent Ramik (1981),⁹ iar din punct de vedere teologic, familiarizarea cu doctrina corectă a inspirației (care constă în mesajul autorului, și nu în cuvinte), precum și recunoașterea fenomenului „plagiatului” (copierii) la diverși autori biblici, au lămurit suficient lucrurile pentru cine are suficientă bunăvoință ca să creadă Scriptura și Spiritul Profeției. În același timp, teologia inspirației și aplicațiile ei practice în exegeza biblică (inclusiv la Daniel 8:14) și înțelegerea limitelor autorității E. G. White în relație cu Scriptura au încă loc de crescut. ■

¹ O schiță foarte instructivă a istoriei doctrinei sanctuarului de la 1844 la 2000 se poate citi pe blogul regretatului istoric adventist australian, Arthur Patrick (2009): <https://adventiststudies.com/2012/01/16/post-35>.

² Scrisoare a lui Greive către Lawson, 2 iunie 1956 (în D. Ford, Daniel 8:14, pp. 55–60).

³ Vezi www.ministrymagazine.org/authors/ford,-desmond.

⁴ Manuscrisul a fost publicat mai târziu sub titlul: „Daniel 8:14, the Day of Atonement, and the Investigative Judgment” (Euan-gelion Press, Casselberry, Florida, 1980), aproape 800 de pagini.

⁵ Vezi <https://adventiststudies.files.wordpress.com/2011/09/assumptions-re-1844-full-version.pdf>.

⁶ Vezi www.ministrymagazine.org/archive/1980/10/. Alte evaluări critice ale teologiei lui Ford se pot găsi în diverse alte articole online din *Ministry* (vezi articolul lui Roy Adams din feb. 1988) și la www.adventistbiblicalresearch.org.

⁷ D. Ford, *In the Heart of Daniel* (9:24-27), Universe, New York, 2007.

⁸ Vezi White Estate la www.whiteestate.org/issues/whitelie.html#reference2 și

⁹ www.whiteestate.org/books/mol/Chapt40.html.

⁹ Vezi www.whiteestate.org/issues/ramik.html.

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Institutul Teologic Adventist.

ARMURA LUI DUMNEZEU

Alegeți expresiile lipsă din text și puneți-le în ordine, apoi rețineți elementele din armura lui Dumnezeu.

- » platoșa neprihănirii
- » armura lui Dumnezeu
- » picioarele încălțate
- » sabia Duhului
- » scutul credinței
- » coiful mântuirii
- » mijlocul încins

„Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.

Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor Diavolului.

Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericul acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.

De aceea, luați toată _____, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.

Stați gata dar, având _____ cu adevărul, îmbrăcați cu _____, având _____ cu râvna Evangheliei păcii.

Pe deasupra tuturor acestora, luați _____ cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.

Luați și _____ și _____ care este Cuvântul lui Dumnezeu.” – Efeseni 6:10-17

MIELUSEI TURMEI
ALINA CHIRILEANU

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Rezolvarea:
De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.
Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii.
Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.
Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

CU NUME SAU FĂRĂ NUME... ÎN CARTEA VIETII

Există momente când Cuvântul arde ca un jăratec. Și-n dimineața când am citit la rând în Biblie Ezra 2 am simțit arsura cuvântului Scripturii. Versetul 62 ardea conștiința ca un fier înroșit: „Și-au căutat însemnarea în cărțile spițelor de neam, dar n-au găsit-o. De aceea au fost îndepărtați de la preoție...”

Era de fapt a treia zi de când meditam la un eveniment extraordinar al istoriei mântuirii: marea eliberare din robia babiloniană. Ultimul capitol al cărții 2 Cronici și primele două capitole din Ezra m-au fascinat. Sosise și anul 539 î.Hr. și poporul lui Dumnezeu era tot în robie. Veștile vânturate peste Babilon în ultimii ani, cum că mezii și perșii se unesc, că apoi ar avea ceva gânduri de mărire, nu i-au lăsat chiar indiferenți pe evreii din Babilon, dar viața de zi cu zi avea și chestiuni mai importante. Ochiul lui Cyrus cel Mare îndreptat spre Babilon și chiar zvonul că oștile medo-persane se pun în mișcare au creat ceva agitație, dar nu suficientă pentru a trezi poporul lui Dumnezeu din somnolența laodiceeană. Și chiar când oștile lui Cyrus înconjurau Babilonul, prea puțini intuiau deznodământul.

Apoi a venit noaptea de 5 spre 6 octombrie, noaptea în care armatele medo-persane au intrat în capitala lumii prin albia secată a Eufratului, iar istoria s-a schimbat radical. Evreii s-au culcat în acea seară cetățeni ai Babiloniei și s-au trezit dimineața următoare cetățeni ai Medo-Persiei. Șocul a fost imens. Dar oricât de mare era șocul noii ordini mondiale instalate fulgerător, acesta era nimic în comparație cu ceea ce urmau să se confrunte iudeii. Domnul a trezit duhul lui Cyrus, un decret uimitor și incredibil este dat, și poporul lui Dumnezeu e invitat să lase Babilonul și să plece spre Ierusalim! Da, ați citit bine, să plece! Nu știau dacă să se bucure sau să plângă. Ierusalimul fusese totul pentru prima generație dusă în captivitate, un vis frumos pentru a doua, dar cum să lași acum casa, livada, pământul, afacerea și chiar mormintele părinților și bunicii?

Cred că lui Dumnezeu I-a fost mai ușor să trezească conștiința lui Cir decât conștiința propriului popor după șapte decenii de stat în Babilon. Cu destulă dificultate, aproape 50 000 sunt decizi să părăsească Babilonul, dar pentru unii apare o problemă de nedepășit: nu-și mai găsesc numele în cărțile de neam! Erau cu nume în cărți când au venit în Babilon, dar între timp cineva sau ceva a atentat la numele lor. Ca să rămâi în Babilon nu-i o problemă, dar în Ierusalim intri doar dacă ai numele în carte! „Și-au căutat însemnarea în cărțile spițelor de neam, dar n-au găsit-o. De aceea, au fost îndepărtați...” Acum, la vremea eliberării

nu mai conta decât un singur lucru: e numele în carte sau nu e! Și unii nu-l mai aveau!

Ce-ar fi dacă „ce-a fost va mai fi”? Chiar dacă nu știm ziua și ceasul când Împăratul împăraților va semna decretul de eliberare, vești tulburi se vântură peste lume. Semne de advent se-ngrămădesc la fiecare intersecție. Așa de repede s-ar putea schimba totul. Ne-am putea culca într-o noapte ca prizonieri în împărăția întunericului și să ne trezim dimineața slobozi în Împărăția luminii. Vom trăi și noi același șoc pe care înaintașii l-au avut acum 2 550 de ani? Și nu mă refer la șocul de a fi nevoiți să lăsăm casă, mașină, afaceri sau chiar visuri, ci la șocul de a nu ne afla numele în carte! Da, în cartea vieții! Peste puțină vreme se va striga catalogul din cartea vieții și intrarea în Noul Ierusalim se face numai în baza numelui scris carte. În scurt timp, nimic altceva nu va mai conta. Când ne-am preocupat ultima oară de acest aspect? Când ne-am întrebat ultima oară dacă nu cumva numele ne-a fost șters de acolo? În lumina Revelației sunt doi mari indicatori la care ar trebui să luăm aminte: caracterul și dispoziția misionară. Un caracter frumos ca al Lui, mustind de roada Duhului, fixează numele în cartea vieții, și o râvnă misionară dispusă la orice sacrificiu, determină proclamarea numelui în fața întregului univers. „Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisii numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui” (Apocalipsa 3:4-5). În final, totul se rezumă la a avea numele în cartea vieții! E numele tău acolo?

Peste puțină vreme vom intra în Săptămâna de Rugăciune. Ce posibilitate ni se oferă ca în zilele acestea să ne privim cu responsabilitate sfântă copiii și nepoții în ochi și să-I rugăm fierbinte să se grăbească să-și scrie numele în cartea vieții, alegându-l pe Isus ca Salvator! Ce șansă avem ca, în atmosfera de consacrare și rugăciune, în lumina Cuvântului, dar și a propriei conștiințe, să ne evaluăm inima, starea, caracterul. Și tot în aceeași atmosferă de sanctuar, să ne decidem pentru misiune totală, pentru un 2017 în care noi, copiii noștri, biserica noastră, să devenim *Asemenea Lui* și toată *România* să fie *pentru Hristos!* Așa să ne ajute Dumnezeu! ■

Mihai Maur este președintele Conferinței Banat.

PAGINA
PREȘEDINTELUI
MIHAI
MAUR

Viață + Sănătate

De oferit prietenilor tăi!

Abonează-te la revista *VIAȚĂ + SĂNĂTATE* și vei avea acces la cele mai noi informații din domeniul sănătății, alături de sfaturi și îndrumări pentru relații de familie și sociale armonioase.

Revista este creditată cu câte **5 credite EMC/abonament anual** pentru medici, asistenți, farmaciști, biologi, biochimiști și chimiști în sistemul sanitar din România.

Pentru anul 2017 vor fi acordate **60 de premii** pentru abonați, și anume 60 de sejururi la centrele de sănătate Herghelia și Podiș.

Ofertă abonamente 2017

Prețul abonamentelor în perioada 01 octombrie – 26 noiembrie 2016 este de 55 de lei. După această dată, prețul este de 70 de lei.

Viață + Sănătate
O revistă pentru toți!

